Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 29. apríla 2015 *

„Mimozmluvná zodpovednosť — Zaobchádzanie ombudsmana so sťažnosťou týkajúcou sa zostavenia zoznamu vhodných uchádzačov vo verejnom výberovom konaní — Vyšetrovacie právomoci — Povinnosť náležitej starostlivosti — Strata príležitosti — Nemajetková ujma“

Vo veci T-217/11,

Claire Staelen, s bydliskom v Brideli (Luxembursko), v zastúpení: pôvodne L. Levi, M. Vandenbussche a A. Blot, neskôr F. Wies a A. Hertzog a napokon V. Olona, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskemu ombudsmanovi, v zastúpení: G. Grill, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci D. Waelbroeck a A. Duron, advokáti,

žalovanému,

ktorej predmetom je žaloba o náhradu škody, ktorá žalobkyni údajne vznikla v súvislosti s prístupom Európskeho ombudsmana k vybaveniu jej sťažnosti týkajúcej sa nesprávneho zostavenia zoznamu vhodných uchádzačov vydaného ako výsledok verejného výberového konania EUR/A/151/98, na ktorom bola žalobkyňa uvedená ako úspešná uchádzačka,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory M. Prek, sudcovia I. Labucka a V. Kreuschitz (spravodajca),

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. apríla 2014,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

I – *O skutkových okolnostiach pred podaním sťažnosti ombudsmanovi*

1 Dňa 2. marca 1999 bolo v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* (Ú. v. ES C 60 A, s. 10) uverejnené oznámenie o výberovom konaní týkajúce sa okrem iného vypísania verejného výberového konania formou skúšok na zostavenie zoznamu vhodných uchádzačov na účely prijatia administrátorov pre francúzsky jazyk (EUR/A/151/98) (ďalej len „výberové konanie EUR/A/151/98“). Uvedené výberové konanie vypísali Parlament a Rada Európskej únie. Žalobkyňa sa prihlásila do tohto výberového konania.

2 Žalobkyňa, pani Staelen, pracovala od 11. novembra 1999 do 27. novembra 2000 v Európskom parlamente ako pomocný zamestnanec v kategórii A. Od tohto posledného uvedeného dátumu mala uzavretú zmluvu dočasného zamestnanca a bola zaradená do triedy A 7, skupiny 3, a neskôr do tej istej triedy, skupiny 4. Platnosť jej zmluvy s Parlamentom uplynula 26. novembra 2003. Odvtedy je nezamestnaná.

3 V dňoch 8. a 9. júna 2000 sa žalobkyňa zúčastnila na písomných skúškach vo výberovom konaní EUR/A/151/98.

4 Dňa 26. októbra 2000 predseda výberovej komisie pre výberové konanie EUR/A/151/98 informoval žalobkyňu, že vzhľadom na to, že na písomnej skúške získala len 17 bodov, zatiaľ čo minimum vyžadované pre túto skúšku predstavovalo 20 bodov, nebude pripustená k ďalším skúškam v uvedenom výberovom konaní. Dňa 12. januára 2001 bol zostavený zoznam vhodných uchádzačov v tomto výberovom konaní.

5 Dňa 30. januára 2001 žalobkyňa po zamietnutí jej námietky podala na Súd prvého stupňa žalobu proti rozhodnutiu z 26. októbra 2000.

6 Dňa 5. marca 2003 Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie výberovej komisie pre výberové konanie EUR/A/151/98 z 26. októbra 2000, ktorým bol žalobkyni odopretý prístup ku skúškam nasledujúcim po písomnej skúške (rozsudok z 5. marca 2003, Staelen/Parlament, T-24/01, Zb. VS, EU:T:2003:52).

7 Dňa 22. marca 2004 Parlament na základe rozsudku Staelen/Parlament, už citovanom v bode 6 vyššie (EU:T:2003:52), usporiadal ústne skúšky, na ktorých sa žalobkyňa zúčastnila ako jediná uchádzačka.

8 Dňa 22. júla 2004 žalobkyňa podala námietku, ktorou sa domáhala, aby jej boli oznámené výsledky jej účasti na výberovom konaní EUR/A/151/98.

9 Dňa 18. augusta 2004 Parlament informoval žalobkyňu, že jej meno nebolo zapísané do zoznamu vhodných uchádzačov z dôvodu, že celkový počet bodov, ktoré získala, bol nižší ako počet bodov, ktoré získal uchádzač umiestnený na poslednom mieste na zozname vhodných uchádzačov.

10 Dňa 19. januára 2005 žalobkyňa po zamietnutí jej námietky podala na Súd prvého stupňa žalobu o neplatnosť a náhradu škody proti rozhodnutiu z 18. augusta 2004.

11 Dňa 19. mája 2005 Parlament informoval žalobkyňu, že sa rozhodol zapísať jej meno do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 a že uvedený zoznam je platný do 1. júna 2007.

12 Súd prvého stupňa uznesením z 18. októbra 2006, Staelen/Parlament (T-32/05, EU:T:2006:328) zastavil konanie o žalobe o neplatnosť podanej 19. januára 2005 a zamietol žalobu o náhradu škody.

13 Keďže žalobkyňa nedostala nijaké pracovné ponuky, napísala viacerým inštitúciám Európskej únie, najmä Parlamentu a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru, s cieľom nájsť si zamestnanie. Všetky tieto žiadosti boli zamietnuté.

II – *O sťažnosti ombudsmanovi*

14 Dňa 14. novembra 2006 žalobkyňa podala sťažnosť ombudsmanovi týkajúcu sa nesprávneho úradného postupu Parlamentu pri zostavovaní zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 (ďalej len „sťažnosť“).

15 Dňa 30. januára 2007 ombudsman informoval žalobkyňu, že sťažnosť bude prešetrená a že Parlamentu bola zaslaná žiadosť o predloženie stanoviska jednak k spravovaniu spisu žalobkyne po zaradení jej mena do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 a jednak k žiadosti žalobkyne o spravodlivé zaobchádzanie v súvislosti s obsadzovaním voľných pracovných miest v inštitúciách Únie.

16 Dňa 20. marca 2007 Parlament zaslal vyžiadané stanovisko ombudsmanovi.

17 Dňa 3. mája 2007 ombudsman informoval Parlament, že považuje za potrebné preskúmať jeho spisy najmä s cieľom objasniť, či a ako boli ostatné inštitúcie Únie informované o rozhodnutí Parlamentu zapísať meno žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98.

18 Dňa 11. mája 2007 žalobkyňa predložila ombudsmanovi svoje pripomienky k stanovisku Parlamentu týkajúceho sa sťažnosti.

19 Dňa 15. mája 2007 žalobkyňa požiadala Parlament o predĺženie platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98. Kópia tejto žiadosti bola v ten istý deň zaslaná ombudsmanovi. V ten istý deň útvary ombudsmana vykonali inšpekciu spisov Parlamentu. Tieto spisy obsahovali osem dôverných dokumentov.

20 Dňa 16. mája 2007 ombudsman vypracoval „správu o inšpekcii spisov Európskym ombudsmanom“ (ďalej len „správa o inšpekcii“). V tejto správe bolo uvedené, že zástupcovia ombudsmana získali kópiu ôsmich dôverných dokumentov, z ktorých jeden bol opísaný takto: „Takzvaný ‚poolingový‘ dokument, rozosielaný Európskym úradom pre výber pracovníkov [EPSO], s uvedením počtu uchádzačov zostávajúcich na zoznamoch vhodných uchádzačov vo všetkých výberových konaniach vypísaných rôznymi inštitúciami [Únie]“.

21 Dňa 24. mája 2007 ombudsman zaslal žalobkyni a Parlamentu správu o inšpekcii.

22 Listom z 24. mája 2007, ktorý bol v ten istý deň v kópii zaslaný žalobkyni, ombudsman navrhol Parlamentu predĺžiť platnosť zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 s cieľom umožniť vyriešenie veci zmierom v prípade, ak by sa konštatoval nesprávny úradný postup. Dňa 31. mája 2007 Parlament informoval ombudsmana, že predĺžil platnosť uvedeného zoznamu do 31. augusta 2007. Dňa 6. júna 2007 bola žalobkyňa informovaná o tom, že generálny tajomník Parlamentu navrhol začatie postupu predĺženia platnosti tohto zoznamu do 31. augusta 2007. Dňa 17. júla 2007 Parlament informoval žalobkyňu o tom, že sa rozhodol predĺžiť platnosť tohto zoznamu do 31. augusta 2007.

23 Dňa 28. augusta 2007 žalobkyňa zaslala ombudsmanovi e-mail, v ktorom uviedla, že platnosť zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, na ktorom bolo uvedené jej meno, bola predĺžená len o tri mesiace, hoci doba platnosti tohto zoznamu vhodných uchádzačov pre pôvodných úspešných uchádzačov bola dlhšia. Ombudsman e-mailom z 29. augusta 2007 odpovedal na e-mail žalobkyne.

24 Dňa 15. októbra 2007 Parlament oznámil žalobkyni, že ak chce, jej spis uchádzača sa bude uchovávať dva a pol roka po uplynutí platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98. Dňa 19. októbra 2007 žalobkyňa odpovedala, že skutočnosť, že platnosť uvedeného zoznamu bola predĺžená len o tri mesiace, potvrdzuje, že bola diskriminovaná.

25 Dňa 22. októbra 2007 ombudsman zaslal žalobkyni svoje rozhodnutie prijaté na základe sťažnosti (ďalej len „rozhodnutie z 22. októbra 2007“). V tomto rozhodnutí ombudsman konštatoval, že Parlament na nedopustil nesprávneho úradného postupu. Na podporu tohto konštatovania okrem iného uviedol, že z inšpekcie spisov Parlamentu vykonanej 15. mája 2007 vyplynulo, že od mája 2005 Parlament prijímal len administrátorov pre francúzsky jazyk špecializovaných v konkrétnych oblastiach. Tiež uviedol, že táto inšpekcia ukázala, že prihláška žalobkyne bola poskytnutá všetkým generálnym riaditeľstvám (GR) Parlamentu (pozri bod 2.4 uvedeného rozhodnutia). Ďalej spresnil: „inšpekcia potvrdila to, čo Parlament už uviedol vo svojom stanovisku, konkrétne že zoznam vhodných uchádzačov [vo výberovom konaní EUR/A/151/98], v ktorom bolo uvedené, že [žalobkyňa] je k dispozícii, bol poskytnutý iným inštitúciám [Únie]“, a že „inšpekcia tiež potvrdila, že jej životopis bol zaslaný útvaru, ktorý požiadal o informácie o nej, konkrétne Rade“ (pozri bod 2.5 tohto rozhodnutia). Pokiaľ ide napokon o predĺženie platnosti uvedeného zoznamu, ombudsman poznamenal, že ide o okolnosť, ktorá spadá do voľnej úvahy príslušného správneho orgánu, a uvítal, že Parlament bol ochotný predĺžiť platnosť tohto zoznamu (pozri bod 2.6 toho istého rozhodnutia).

III – *O vyšetrovaní začatom z vlastného podnetu ombudsmana*

26 Po prijatí rozhodnutia z 22. októbra 2007 žalobkyňa zaslala ombudsmanovi viaceré listy, v ktorých poukázala na pochybenia, ktorých sa ombudsman dopustil v súvislosti s ukončením svojho vyšetrovania týkajúceho sa zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 a skutočnosti, že tento zoznam nebol oficiálne uverejnený a zaslaný ostatným inštitúciám (pozri najmä listy z 24. januára, 14. júla a 1. augusta 2008). Žalobkyňa požiadala ombudsmana, aby na základe toho opäť otvoril svoje vyšetrovanie. Ombudsman vo svojich odpovediach z 1. a 21. júla, ako aj 1. októbra 2008 potvrdil závery, ku ktorým dospel v rozhodnutí z 22. októbra 2007. Žalobkyňa listom z 8. októbra 2008 ukončila túto korešpondenciu tým, že ombudsmanovi zakázala, aby jej ešte raz napísal.

27 Dňa 5. novembra 2009 sa pani P., členka Parlamentu, skontaktovala s ombudsmanom na žiadosť žalobkyne, aby ho požiadala o prehodnotenie rozhodnutia z 22. októbra 2007. Pani P. zaslala ombudsmanovi 4. marca 2010 upomienku.

28 Dňa 10. marca 2010 ombudsman odpovedal na listy pani P., pričom sa ospravedlnil za svoju neskorú odpoveď a potvrdil svoj záver, že Parlament sa pri vybavovaní sťažnosti nedopustil nesprávneho úradného postupu. Osobitne opäť uviedol, že jeho inšpekcia potvrdila, že predmetný zoznam vhodných uchádzačov bol poskytnutý iným inštitúciám Únie a že rozhodnutie menovacieho orgánu o dátume uplynutia platnosti zoznamu vhodných uchádzačov spadá do voľnej úvahy tohto orgánu.

29 Dňa 14. apríla 2010 sa pani P. skontaktovala s ombudsmanom, pričom ho požiadala, aby jej oznámil svoje pripomienky k obsahu listu zo 17. marca 2010, ktorý jej zaslal pán W., úradník Parlamentu na dôchodku a bývalý kolega žalobkyne, a ktorý pripojila v kópii. Tento list obsahoval otázky o vyšetrovaní ombudsmana, ako aj rôzne obvinenia voči nemu.

30 V liste z 1. júna 2010 pani P. obvinila ombudsmana, že sa dopustil určitých pochybení, najmä že skreslil skutkový stav tvrdením, že zoznam vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, bol poskytnutý iným inštitúciám. Navyše zdôraznila, že žalobkyni vznikla konaním ombudsmana vážna ujma, a preto očakáva, že ombudsman poskytne konkrétne návrhy na nápravu tejto ujmy.

31 Dňa 11. júna 2010 ombudsman odpovedal na list pani P., pričom sa ospravedlnil za svoju neskorú odpoveď a poznamenal, že obsah listov zo 14. apríla a 1. júna 2010 bude čoskoro podrobne preskúmaný, že vec bola pridelená inému zodpovednému zamestnancovi a že do konca júna 2010 bude informovaná o záveroch tohto skúmania.

32 Dňa 29. júna 2010 ombudsman informoval pani P. o záveroch svojho skúmania jej listov zo 14. apríla a 1. júna 2010. V prvom rade uznal, že prvá veta bodu 2.5 jeho rozhodnutia obsahuje chybu, lebo sa v nej uvádza, že „Parlament už uviedol vo svojom stanovisku“, že zoznam vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, bol poskytnutý iným inštitúciám Únie. V tejto súvislosti sa ospravedlnil žalobkyni, ako aj pani P. V druhom rade vysvetlil, že jeho záver, že tento zoznam, v ktorom bolo uvedené, že žalobkyňa je k dispozícii, bol zaslaný ostatným inštitúciám Únie, vychádzal z takzvaného „poolingového“ dokumentu. Vyjadril poľutovanie, že túto skutočnosť predtým dostatočne nezdôraznil. Okrem toho uznal, že v tomto dokumente nie je uvedený deň, v ktorý Parlament zaslal dotknuté informácie EPSO alebo iným inštitúciám, hoci časová postupnosť skutkových okolností mala zásadný význam vzhľadom na uplynutie platnosti tohto zoznamu vhodných uchádzačov 1. júna 2007. Uviedol, že preto prijal rozhodnutie o začatí vyšetrovania z vlastného podnetu s cieľom overiť, či sa Parlament dopustil nesprávneho úradného postupu.

33 Listom z toho istého dňa ombudsman informoval Parlament o chybe uvedenej v bode 2.5 rozhodnutia z 22. októbra 2007, o jej oprave a o svojom rozhodnutí začať vyšetrovanie z vlastného podnetu s cieľom overiť, či sa Parlament pri posudzovaní situácie žalobkyne dopustil nesprávneho úradného postupu. V tejto súvislosti požiadal Parlament, aby mu poskytol stanovisko a doplňujúce informácie o viacerých otázkach. Požiadal Parlament, aby spresnil, akým spôsobom informoval EPSO, Radu, ako aj ostatné inštitúcie a orgány Únie o tom, že meno žalobkyne bolo zapísané do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, vysvetlil dôvod, pre ktorý neodpovedal na žiadosť žalobkyne z 15. mája 2007 o predĺženie platnosti tohto zoznamu, spresnil, či sa pred rozhodnutím o potrebe predĺžiť platnosť tohto zoznamu poradil s Radou, a ak nie, aby uviedol, prečo sa s ňou neporadil, a tiež aby sa vyjadril k skutočnosti, že meno žalobkyne bolo zapísané na tom istom zozname len dva roky a tri mesiace, zatiaľ čo mená ostatných uchádzačov na ňom boli zapísané takmer šesť a pol roka.

34 Dňa 5. júla 2010 sa ombudsman stretol s pani P. Na tomto stretnutí mu pani P. odovzdala kópiu listu, ktorý jej pán W. zaslal 30. júna 2010 a v ktorom pán W. poznamenal, že žalobkyňa stratila akúkoľvek dôveru v schopnosť ombudsmana začať objektívne konanie a že za týchto podmienok by mal ombudsman okamžite ukončiť svoje vyšetrovanie. V ten istý deň sa konalo stretnutie zamestnanca ombudsmana zodpovedného za spis a pána W., počas ktorého pán W. potvrdil, že žalobkyňa má podozrenie o existencii vzájomnej dohody medzi ombudsmanom a Parlamentom.

35 Dňa 12. júla 2010 pán W. informoval ombudsmana, že žalobkyňa nesúhlasí s novým vyšetrovaním z dôvodu podozrení o vzájomnej dohode medzi ním a Parlamentom. Ombudsmanovi bola odovzdaná kópia dokumentu, ktorý obsahoval podrobné úvahy žalobkyne týkajúce sa nového vyšetrovania. V tomto dokumente žalobkyňa uviedla, že jej prípadný súhlas s týmto vyšetrovaním závisí od odpovedí ombudsmana na jej podozrenia.

36 Ombudsman listom z 19. júla 2010 zaslaným pánovi W. odpovedal na otázky položené v dokumente obsahujúcom podrobné úvahy žalobkyne týkajúce sa nového vyšetrovania. Ubezpečil ho, že neexistuje nijaká vzájomná dohoda a že by bol rád, ak by žalobkyňa súhlasila s pokračovaním vyšetrovania začatého z vlastného podnetu.

37 Dňa 26. júla 2010 pán W. odpovedal, že on a žalobkyňa opakujú a rozširujú predtým vznesené obvinenia. Spresnil, že žalobkyňa trvá na svojich námietkach voči novému vyšetrovaniu ombudsmana.

38 Dňa 8. septembra 2010 ombudsman odpovedal na list pána W. z 26. júla 2010, pričom okrem iného uviedol, že nemá zmysel odpovedať na každé z tvrdení pána W. a žalobkyne, keďže pán W. a žalobkyňa sú zrejme rozhodnutí obrátiť sa so svojimi výhradami na iné orgány.

39 Dňa 15. novembra 2010 Parlament vydal stanovisko v reakcii na otázky, ktoré mu položil ombudsman vo svojom liste z 29. júna 2010. Parlament vo svojom stanovisku uviedol, že v súlade s praxou uplatniteľnou v danej oblasti boli všetky údaje týkajúce sa žalobkyne zničené dva a pol roka po uplynutí platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, teda v marci 2010. Nebol teda schopný zdokladovať svoje odpovede, ako by to urobil za normálnych okolností, a musel sa spoľahnúť na pamäť úradníkov, ktorí boli vtedy zodpovední za predmetnú vec. V reakcii na otázky ombudsmana Parlament okrem iného potvrdil, že EPSO, Rada a ostatné inštitúcie a orgány Únie boli včas informované o tom, že meno žalobkyne bolo zapísané na uvedený zoznam, že pred predĺžením platnosti tohto zoznamu sa poradil s Radou a že potenciálne zainteresované inštitúcie mali k dispozícii dlhšiu lehotu na to, aby sa skontaktovali so žalobkyňou, ako ostatní uchádzači zapísaní na tom istom zozname.

40 Dňa 22. novembra 2010 ombudsman položil Parlamentu nové otázky a informoval o nich pani P. listom z toho istého dňa, ktorý bol v kópii zaslaný žalobkyni. V tomto liste tiež uviedol, že ak žalobkyňa naďalej nebude súhlasiť s vyšetrovaním z vlastného podnetu, obmedzí svoju analýzu na informácie, ktoré už má k dispozícii, a na informácie, ktoré mu má Parlament ešte poskytnúť.

41 Parlament vo svojej odpovedi na nové otázky ombudsmana z 24. januára 2011 uviedol, že spis žalobkyne bol úplne zničený, a preto už nemá listy alebo e-maily, ktorými informoval ostatné inštitúcie a orgány Únie o tom, že meno žalobkyne bolo zapísané do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98.

42 Dňa 31. marca 2011 ombudsman vydal rozhodnutie, ktorým ukončil svoje vyšetrovanie z vlastného podnetu (ďalej len „rozhodnutie z 31. marca 2011“). V tomto rozhodnutí konštatoval, že Parlament sa pri posudzovaní listu žalobkyne z 15. mája 2007 a v súvislosti s dobou zápisu mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 nedopustil nesprávneho úradného postupu. Tiež dospel k záveru, že nie je potrebné pokračovať v prebiehajúcich vyšetrovaniach vzhľadom na nesúhlas žalobkyne s nimi a na neexistenciu príslušného dôležitého verejného záujmu.

Konanie a návrhy účastníkov konania

43 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 20. apríla 2011 podala žalobu o náhradu škody, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

44 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zaviazal ombudsmana, aby zaplatil žalobkyni sumu 559 382,13 eura ako náhradu majetkovej ujmy, ktorá jej vznikla v minulosti, pričom táto suma sa zvýši o úroky z omeškania vypočítané podľa sadzby Európskej centrálnej banky zvýšenej o 2 percentuálne body,

— zaviazal ombudsmana, aby odviedol do dôchodkovej sporiteľne Spoločenstva príspevky na dôchodkové sporenie žalobkyne zodpovedajúce základnému platu vypočítané za obdobie od júna 2005 do apríla 2011, t. j. zo základného platu v celkovej výške 482 225,97 eura,

— zaviazal ombudsmana, aby žalobkyni od mája 2011 do marca 2026 mesačne vyplácal sumy v čistej výške zodpovedajúcej platom stanoveným pre úradníkov vo funkcii AD patriacich do triedy AD 9 skupina 2, druhý rok, pri zohľadnení bežného kariérneho postupu úradníka rovnakej triedy, doplnené o zodpovedajúce príspevky na dôchodkové sporenie žalobkyne, ako aj príspevky na zdravotné poistenie,

— zaviazal ombudsmana, aby zaplatil žalobkyni sumu 50 000 eur ako náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy,

— zaviazal ombudsmana na náhradu trov konania.

45 Ombudsman navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

46 Žalobkyňa v replike navrhla, aby Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania a na vykonanie dokazovania nariadil

— ombudsmanovi, aby predložil listiny, ktoré sú súčasťou inšpekčného spisu, ako aj listy z 24. mája a 31. mája 2007 týkajúce sa predĺženia platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, na ktorom bolo uvedené jej meno,

— predvolanie pána Diamandourosa, ktorý bol v čase podania žaloby Európskym ombudsmanom,

— vypočutie pani A. a pani B. z útvarov ombudsmana a pána C., pani P., pani H. a pána S. z útvarov Parlamentu na účely objasnenia obsahu spisov, ktoré predložili zamestnanci Parlamentu zástupcom ombudsmana pri inšpekcii z 15. mája 2007.

47 Žalobkyňa listom z 25. apríla 2012 požiadala Všeobecný súd o povolenie predložiť v prejednávanej veci listiny získané v rámci veci F-9/12, Staelen/Parlament, ktorú prejednával Súd pre verejnú službu, ako nové návrhy dôkazov. Predseda prvej komory vyhovel tejto žiadosti rozhodnutím z 23. mája 2012. Na základe rozhodnutia predsedu uvedenej komory z 19. júna 2012 boli listiny uvedené v tejto žiadosti a list zo 6. júna 2012 zaslaný spolu s nimi založené do spisu s výnimkou vyjadrenia Parlamentu k žalobe vo veci F-9/12.

48 Dňa 23. októbra 2012 žalobkyňa požiadala Všeobecný súd, aby vyzval Parlament a ombudsmana na predloženie dvoch e-mailov týkajúcich sa spätného zaslania kópií určitých listín, ktoré sa nachádzali v držbe ombudsmana od jeho inšpekcie v máji 2007, Parlamentu. Ombudsman v reakcii na túto žiadosť podal dva predmetné e-maily do kancelárie Všeobecného súdu. Na základe rozhodnutia predsedu prvej komory z 21. novembra 2012 boli tieto e-maily založené do spisu.

49 Žalobkyňa listom z 19. decembra 2012 podala do kancelárie Všeobecného súdu nové návrhy dôkazov a navrhla prijať opatrenia na zabezpečenie priebehu konania s odvolaním sa na najnovší vývoj vo veci F-9/12. Na základe rozhodnutia predsedu prvej komory z 24. januára 2013 bol tento list, ako aj prílohy k nemu založené do spisu.

50 Dňa 11. júla 2013 Súd pre verejnú službu vydal rozsudok vo veci F-9/12, ktorým zaviazal Parlament jednak na náhradu majetkovej ujmy ohodnotenej *ex aequo et bono* na 10 000 eur z dôvodu, že žalobkyňa v dôsledku postupu Parlamentu stratila prospech zo svojho zápisu do zoznamu vhodných uchádzačov, a jednak na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej žalobkyni, ktorá bola *ex aequo et bono* stanovená na 5 000 eur (rozsudok z 11. júla 2013, CC/Parlament, F-9/12, Zb. VS, EU:F:2013:116, body 124 a 128).

51 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Všeobecného súdu bolo zmenené rozhodnutím z 17. septembra 2013 (Ú. v. EÚ C 313, s. 2), sudca spravodajca bol pridelený k štvrtej komore, ktorej bola teda prejednávaná vec pridelená.

52 Dňa 28. augusta 2013 žalobkyňa podala odvolanie proti rozsudku CC/Parlament, už citovanému v bode 50 vyššie (EU:F:2013:116) (pozri vec T-457/13 P).

53 Dňa 6. novembra 2013 žalobkyňa navrhla v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania predvolať pani O'Reillyovú, ktorá nahradila pána Diamandourosa vo funkcii Európskeho ombudsmana, z dôvodu, že bolo dôležité poznať jej stanovisko k pochybeniam, ktorých sa dopustil jej predchodca, a to, do akej miery preberá za ne zodpovednosť alebo ich kritizuje.

54 Všeobecný súd (štvrtá komora) na základe správy sudcu spravodajcu svojím rozhodnutím vyzval účastníkov konania, aby odpovedali na niektoré písomné otázky, a rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Účastníci konania odpovedali na uvedené písomné otázky v stanovenej lehote. Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli navyše vypočuté na pojednávaní 9. apríla 2014.

Právny stav

I – *O prípustnosti*

55 Všeobecný súd na úvod pripomína, že podľa článku 268 ZFEÚ a článku 340 druhého odseku ZFEÚ má právomoc rozhodnúť o žalobe o náhradu škody podanej proti ombudsmanovi (rozsudky z 23. marca 2004, Ombudsman/Lamberts, C-234/02 P, Zb., EU:C:2004:174; z 10. apríla 2002, Lamberts/Ombudsman, T-209/00, Zb., EU:T:2002:94, bod 52, a z 24. septembra 2008, M/Ombudsman, T-412/05, EU:T:2008:397, bod 39).

56 Ombudsman však vyjadruje pochybnosti o záujme žalobkyne na konaní z dôvodu, že žalobkyňa v tomto konaní napáda nedostatočný rozsah vyšetrovania začatého z vlastného podnetu ombudsmana, hoci s týmto vyšetrovaním veľmi rázne nesúhlasila. Ombudsman navyše poukazuje na to, že nebolo prijaté nijaké konečné rozhodnutie, pokiaľ ide o otázku, kedy a ako Parlament informoval ostatné inštitúcie, orgány, úrady a agentúry o tom, že meno žalobkyne bolo doplnené do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98. Domnieva sa, že v tejto súvislosti by kedykoľvek mohol opäť začať vyšetrovanie. Prejednávanú žalobu preto považuje za predčasnú.

57 Žalobkyňa zastáva názor, že má záujem na konaní vzhľadom na to, že dve vyšetrovania vedené ombudsmanom boli ukončené rozhodnutiami, v ktorých sa konštatovalo, že Parlament sa nedopustil nesprávneho úradného postupu.

58 Všeobecný súd sa domnieva, že skutočnosť, že žalobkyňa nesúhlasila s vyšetrovaním začatým z vlastného podnetu ombudsmana neumožňuje spochybniť jej záujem na konaní v prejednávanom prípade. Aj keď sa uvedené vyšetrovanie viedlo bez súhlasu a podpory žalobkyne, žalobkyňa má záujem na konaní o náhradu škody, ktorá jej údajne vznikla v dôsledku tohto vyšetrovania alebo v rámci neho, pričom otázka správania žalobkyne vo vzťahu k tomuto vyšetrovaniu nemôže mať v prejednávanom prípade vplyv na posúdenie žaloby, pokiaľ ide o jej prípustnosť.

59 Okrem toho treba pripomenúť, že žaloba o náhradu škody bola zavedená Zmluvou o FEÚ ako autonómny právny prostriedok, ktorý má v rámci systému právnych prostriedkov osobitnú funkciu a podlieha podmienkam výkonu stanoveným vzhľadom na jeho osobitný účel (rozsudok z 28. apríla 1971, Lütticke/Komisia, 4/69, Zb., EU:C:1971:40, bod 6, a uznesenie z 21. júna 1993, Van Parijs a i./Rada a Komisia, C-257/93, Zb., EU:C:1993:249, bod 14). Zatiaľ čo cieľom žalôb o neplatnosť

a nečinnosť je postihovať protiprávnosť právne záväzného aktu alebo neexistenciu takéhoto aktu, predmetom žaloby o náhradu škody je nárok na náhradu škody vyplývajúcej z určitého aktu bez ohľadu na to, či je právne záväzný, alebo konania, ktoré možno pripísať inštitúcii alebo orgánu Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. júla 1985, CMC a i./Komisia, 118/83, Zb., EU:C:1985:308, body 29 až 31; z 15. septembra 1994, KYDEP/Rada a Komisia, C-146/91, Zb., EU:C:1994:329, bod 26, a z 15. júna 1999, Ismeri Europa/Dvor audítorov, T-277/97, Zb., EU:T:1999:124, bod 61).

60 Na prípustnosť prejednávanej žaloby o náhradu škody preto nemôže mať vplyv skutočnosť, že ombudsman ešte neprijal konečné rozhodnutie, pokiaľ ide o určité otázky, ktoré boli predmetom jeho vyšetrovania začatého z vlastného podnetu.

61 Žalobu teda treba vyhlásiť za prípustnú.

II – *O veci samej*

A – *Úvod*

62 Žalobkyňa tvrdí, že stanovené podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie sú v prejednávanom prípade splnené. Pokiaľ ide o protiprávnosť postupu ombudsmana, žalobkyňa uvádza na podporu svojej žaloby štyri žalobné dôvody.

63 V rámci svojho prvého žalobného dôvodu žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že porušil článok 3 ods. 1 rozhodnutia Európskeho parlamentu 94/262/ESUO, ES, Euratom z 9. marca 1994 o úprave a všeobecných podmienkach upravujúcich výkon funkcie ombudsmana (Ú. v. ES L 113, s. 15; Mim. vyd. 01/001, s. 283) a články 5 a 9.2 vykonávacích predpisov prijatých ombudsmanom na základe článku 14 rozhodnutia 94/262 (ďalej len „vykonávacie predpisy“) tým, že na základe sťažnosti a vo svojom vyšetrovaní začatom z vlastného podnetu nevykonal všetky potrebné zisťovania na konštatovanie nesprávneho úradného postupu Parlamentu pri spravovaní jej spisu.

64 V rámci druhého žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že ombudsman sa dopustil viacnásobného zjavne nesprávneho posúdenia, ktoré jej mohlo spôsobiť ujmu, pri skúmaní dôvodnosti sťažnosti a po jej skúmaní.

65 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa uvádza, že ombudsman nebol nestranný, nekonal v dobrej viere, objektívne a nezávisle a dopustil sa zneužitia právomoci pri skúmaní sťažnosti a po jej skúmaní.

66 V rámci štvrtého žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že ombudsman v rámci vyšetrovaní, ktoré začal na základe sťažnosti, porušil zásady starostlivosti a riadnej správy vecí verejných, nedodržal primeranú lehotu a porušil články 14 a 17 Európskeho kódexu dobrej správnej praxe prijatého na základe rezolúcie Európskeho parlamentu zo 6. septembra 2001 (Ú. v. ES C 72, s. 331, ďalej len „kódex dobrej praxe“), ako aj článok 41 Charty základných práv Európskej únie.

67 Ombudsman spochybňuje každý z týchto štyroch žalobných dôvodov a domnieva sa, že žalobu žalobkyne treba zamietnuť ako nedôvodnú.

B – *O judikatúre týkajúcej sa vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie*

68 Podľa ustálenej judikatúry je vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ za protiprávne konanie jej orgánov podriadený splneniu súboru podmienok, ktorými sú protiprávnosť konania vytýkaného inštitúcii, skutočná existencia škody a existencia príčinnej súvislosti

medzi namietaným konaním a uvádzanou škodou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. septembra 1982, Oleifici Mediterranei/EHS, 26/81, Zb., EU:C:1982:318, bod 16; z 9. novembra 2006, Agraz a i./Komisia, C-243/05 P, Zb., EU:C:2006:708, bod 26, a z 2. marca 2010, Arcelor/Parlament a Rada, T-16/04, Zb., EU:T:2010:54, bod 139 a citovanú judikatúru).

69 Vzhľadom na kumulatívnu povahu týchto podmienok, ak nie je splnená čo i len jedna z nich, žaloba musí byť v celom rozsahu zamietnutá (pozri rozsudok Arcelor/Parlament a Rada, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:T:2010:54, bod 140 a citovanú judikatúru).

70 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa protiprávneho konania inštitúcie, vyžaduje sa preukázanie dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom (rozsudky zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, Zb., EU:C:2000:361, body 42 a 43, a z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, Zb., EU:C:2008:476, bod 173). K vzniku zodpovednosti Únie teda môže viesť len pochybenie inštitúcie, ktoré spôsobuje také dostatočne závažné porušenie.

71 Čo sa týka požiadavky, podľa ktorej porušenie právnej normy musí byť dostatočne závažné, rozhodujúce kritérium umožňujúce domnievať sa, že je splnená, je kritérium zjavného a závažného prekročenia hraníc voľnej úvahy dotknutej inštitúcie touto inštitúciou. Len vtedy, ak táto inštitúcia disponuje iba výrazne obmedzenou, či dokonca nedisponuje nijakou mierou voľnej úvahy, môže na preukázanie dostatočne závažného porušenia postačovať obyčajné porušenie práva Únie (pozri rozsudky z 10. decembra 2002, Komisia/Camar a Tico, C-312/00 P, Zb., EU:C:2002:736, bod 54 a citovanú judikatúru, a Arcelor/Parlament a Rada, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:T:2010:54, bod 141 a citovanú judikatúru). Miera voľnej úvahy, ktorou disponuje predmetná inštitúcia, má teda rozhodujúci význam pri určovaní, či ide o také dostatočne závažné porušenie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2005, Komisia/CEVA a Pfizer, C-198/03 P, Zb., EU:C:2005:445, bod 66 a citovanú judikatúru).

72 Ak teda ombudsman disponuje určitou mierou voľnej úvahy, dostatočne závažným porušením práva Únie na to, aby mohla vzniknúť zodpovednosť Únie, môže byť len zjavné a závažné prekročenie hraníc jeho voľnej úvahy. Naopak, ak ombudsman pri výkone svojich úloh disponuje iba výrazne obmedzenou, či dokonca nedisponuje nijakou mierou voľnej úvahy, môže na preukázanie takého dostatočne závažného porušenia postačovať obyčajné porušenie práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok M/Ombudsman, už citovaný v bode 55 vyššie, EU:T:2008:397, bod 143).

73 Pokiaľ ide o požiadavku, aby cieľom právnej normy bolo priznať práva jednotlivcom, z judikatúry vyplýva, že táto požiadavka je splnená, ak uvedená norma vytvára výhodu, ktorá môže byť kvalifikovaná ako nadobudnuté právo, ak je jej úlohou chrániť záujmy jednotlivcov alebo ak priznáva práva v prospech jednotlivcov, ktorých obsah môže byť dostatočne určený (pozri rozsudok z 19. októbra 2005, Cofradía de pescadores „San Pedro de Bermeo“ a i./Rada, T-415/03, Zb., EU:T:2005:365, bod 86 a citovanú judikatúru). Z judikatúry navyše vyplýva, že táto podmienka je splnená, ak porušená právna norma napriek tomu, že sleduje najmä záujmy všeobecnej povahy, zabezpečuje aj ochranu individuálnych záujmov dotknutých osôb (pozri rozsudok zo 16. mája 2013, Gap granen & producten/Komisia, T-437/10, EU:T:2013:248, bod 22 a citovanú judikatúru).

74 V prejednávanom prípade preto treba overiť, či sa ombudsman dopustil uvádzaných protiprávností pri vybavovaní sťažnosti žalobkyne a pri vyšetrovaní začatom z vlastného podnetu po podaní tejto sťažnosti. Pokiaľ sa ombudsman dopustil protiprávností, treba overiť, či tieto protiprávnosti spôsobili dostatočne závažné porušenie právnych noriem, ktorých cieľom je priznať práva jednotlivcom.

C – O uvádzaných protiprávnostiach

1. O protiprávnostiach spočívajúcich v porušeniach článku 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262, článkov 5 a 9.2 vykonávacích predpisov a zásad starostlivosti a riadnej správy vecí verejných

a) Úvodné pripomienky

75 V rámci prvého žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že ombudsman porušil článok 3 ods. 1 rozhodnutia 94/292 a články 5 a 9.2 vykonávacích predpisov tým, že pri vybavovaní sťažnosti a pri svojom vyšetrovaní začatom z vlastného podnetu nevykonal všetky potrebné zisťovania na odhalenie a objasnenie prípadov nesprávneho úradného postupu, na ktoré poukázala. V rámci prvej výhrady štvrtého žalobného dôvodu žalobkyňa namieta porušenie zásad starostlivosti a riadnej správy vecí verejných z tých istých dôvodov. Tieto výhrady treba posúdiť súčasne.

76 V prvom rade treba poznamenať, že ako vyplýva z judikatúry, ombudsman disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o dôvodnosť sťažností a ich vybavenia, a v tomto ohľade mu neprislúcha žiadna povinnosť výsledku (pozri v tomto zmysle rozsudky Ombudsman/Lamberts, už citovaný v bode 55 vyššie, EU:C:2004:174, body 50 a 52, a M/Ombudsman, už citovaný v bode 55 vyššie, EU:T:2008:397, bod 143). Dostatočne závažným porušením práva Únie na to, aby mohla vzniknúť zodpovednosť Únie, preto môže byť len zjavné a závažné prekročenie hraníc jeho voľnej úvahy, pokiaľ ide o dôvodnosť sťažností a ich vybavenia. To platí aj v prípade, ak ombudsman posudzuje existenciu prípadov nesprávneho úradného postupu, ktoré prešetril z vlastného podnetu.

77 Okrem toho, pokiaľ ide výkon vyšetrovacích právomocí ombudsmana, treba pripomenúť, že z článku 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262 vyplýva, že ombudsman na základe sťažnosti alebo z vlastného podnetu uskutoční prieskum, „ktorý považuje za potrebný“ na vyjasnenie možného nesprávneho úradného postupu pri činnostiach orgánov a inštitúcií Únie. Článok 4.1 vykonávacích predpisov stanovuje, že ombudsman rozhodne, či existujú dostatočné dôvody na začatie vyšetrovania prípustnej sťažnosti. Okrem toho článok 5 týchto predpisov vymedzuje vyšetrovacie právomoci, ktorými disponuje ombudsman, pričom stanovuje, že ombudsman „môže“ najmä požiadať orgány a inštitúcie Únie, aby mu poskytli informácie, alebo nahliadnuť do spisu dotknutej inštitúcie alebo orgánu. Podľa článku 9.2 týchto predpisov má ombudsman rovnaké vyšetrovacie právomoci pri vyšetrovaní, ktoré začne sám.

78 Ombudsman má teda podľa článku 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262 a článkov 4.1, 5 a 9.2 vykonávacích predpisov tiež určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o začatie a rozsah vyšetrovaní, ktoré sa majú uskutočniť, ako aj v súvislosti s vyšetrovacími nástrojmi, ktoré sa majú použiť pri vybavovaní sťažnosti alebo v rámci vyšetrovania, ktoré začne sám.

79 So zreteľom na judikatúru uvedenú v bode 70 a nasl. vyššie z toho vyplýva, že dostatočne závažným porušením na to, aby mohla vzniknúť zodpovednosť Únie, môže byť len zjavné a závažné prekročenie hraníc jeho vyšetrovacej právomoci priznanej článkom 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262 a článkami 4.1, 5 a 9.2 vykonávacích predpisov.

80 Ombudsman však musí uplatniť svoju voľnú úvahu v oblasti vyšetrovania v súlade s normami práva Únie vyššej právnej sily.

81 Článok 41 ods. 1 Charty základných práv, ktorý zakotvuje právo na riadnu správu vecí verejných, pritom stanovuje, že každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote. Článok 41 ods. 2 uvedenej charty spresňuje, že toto právo zahŕňa najmä právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať, právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva, ako aj povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.

82 Pojem „najmä“ uvedený v tomto poslednom uvedenom ustanovení svedčí o tom, že právo na riadnu správu vecí verejných nie je obmedzené na tri vyššie uvedené záruky. Vyplýva to aj z vysvetliviek k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17), v ktorých sa uvádza, že článok 41 je založený na existencii Únie, ktorá je založená na zásade právneho štátu a ktorej charakteristické znaky boli rozvinuté v judikatúre obsahujúcej okrem iného riadnu správu vecí verejných ako všeobecnú právnu zásadu.

83 Vysvetlivky k Charte základných práv odkazujú najmä na judikatúru, podľa ktorej v prípade, ak inštitúcia Únie disponuje rozsiahlou mierou voľnej úvahy, má preskúmanie dodržiavania záruk, ktoré právny poriadok Únie stanovuje pre správne konania, zásadný význam. K týmto zárukám patrí predovšetkým rešpektovanie zásady náležitej starostlivosti, konkrétne povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti konkrétneho prípadu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, Zb., EU:C:1991:438, bod 14; zo 6. novembra 2008, Holandsko/Komisia, C-405/07 P, Zb., EU:C:2008:613, bod 56, a z 9. septembra 2011, Dow AgroSciences a i./Komisia, T-475/07, Zb., EU:T:2011:445, bod 154).

84 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že dodržanie povinnosti príslušnej inštitúcie starostlivo zhromaždiť všetky skutkové okolnosti, ktoré sú nevyhnutné na účely výkonu jej širokej voľnej úvahy, ako aj na jej preskúmanie súdom Únie je o to dôležitejšie, že výkon uvedenej voľnej úvahy je predmetom len obmedzeného súdneho preskúmania vo veci samej, ktoré sa vzťahuje len na zjavne nesprávne posúdenie. Povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné aspekty konkrétneho prípadu je teda nevyhnutným predpokladom možnosti súdu Únie overiť, či boli splnené skutkové a právne okolnosti, od ktorých závisí uplatnenie tejto širokej miery voľnej úvahy [pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. októbra 2009, Enviro Tech (Europe), C-425/08, Zb., EU:C:2009:635, body 47 a 62; z 11. septembra 2002, Pfizer Animal Health/Rada, T-13/99, Zb., EU:T:2002:209, body 166 a 171, a zo 16. septembra 2013, ATC a i./Komisia, T-333/10, Zb., EU:T:2013:451, bod 84].

85 Miera voľnej úvahy, ktorú rozhodnutie 94/262 a vykonávacie predpisy priznávajú ombudsmanovi, pokiaľ ide o vyšetrovacie opatrenia, ktoré má prijať pri výkone svojej funkcie, ho teda neoslobodzuje od rešpektovania zásady náležitej starostlivosti. Z toho vyplýva, že hoci sa ombudsman môže slobodne rozhodnúť začať vyšetrovanie, a ak sa rozhodne urobiť to, môže prijať všetky vyšetrovacie opatrenia, ktoré považuje za potrebné, musí zabezpečiť, aby bol na základe týchto vyšetrovacích opatrení schopný starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti s cieľom rozhodnúť o dôvodnosti tvrdenia týkajúceho sa prípadu nesprávneho úradného postupu a prípadných dôsledkov, ktoré treba vyvodiť z tohto tvrdenia (pozri analogicky s povinnosťou Komisie prešetriť sťažnosť rozsudok z 17. mája 2001, IECC/Komisia, C-450/98 P, Zb., EU:C:2001:276, bod 57). Rešpektovanie zásady náležitej starostlivosti ombudsmanom pri výkone jeho právomocí je o to dôležitejšie, že mu bola na základe článku 228 ods. 1 ZFEÚ a článku 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262 zverená práve úloha odhaľovať a usilovať sa zabrániť prípadom nesprávneho úradného postupu vo všeobecnom záujme a v záujme dotknutého občana.

86 Ombudsman preto nedisponuje žiadnou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o rešpektovanie zásady náležitej starostlivosti v konkrétnom prípade. Na preukázanie existencie dostatočne závažného porušenia v zmysle judikatúry uvedenej v bode 70 vyššie teda postačuje obyčajné porušenie zásady náležitej starostlivosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 2007, Schneider Electric/Komisia, T-351/03, Zb., EU:T:2007:212, body 117 a 118).

87 Treba však tiež zdôrazniť, že akákoľvek nezrovnalosť, ktorej sa dopustí ombudsman, nepredstavuje porušenie zásady náležitej starostlivosti v zmysle bodu 83 vyššie. K vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie z dôvodu porušenia zásady náležitej starostlivosti môže viesť len nezrovnalosť, ktorej sa ombudsman dopustil pri výkone svojich vyšetrovacích právomocí a v dôsledku ktorej nemohol starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti s cieľom rozhodnúť o dôvodnosti tvrdenia týkajúceho sa prípadu nesprávneho úradného postupu inštitúcie, orgánu, úradu

alebo agentúry Únie a o prípadných dôsledkoch, ktoré treba vyvodiť z tohto tvrdenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2001, Comafrica a Dole Fresh Fruit Europe/Komisia, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Zb., EU:T:2001:184, bod 144).

88 V druhom rade, pokiaľ ide o požiadavku, podľa ktorej cieľom právnej normy, ktorej porušenia sa namieta, musí byť priznanie práv jednotlivcom, je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry bola podmienka týkajúca sa ochrannej povahy splnená, ak porušená právna norma napriek tomu, že sledovala najmä záujmy všeobecnej povahy, zabezpečovala aj ochranu individuálnych záujmov dotknutých jednotlivcov (pozri bod 71 vyššie). Čo sa týka zásady náležitej starostlivosti alebo práva na riadnu správu vecí verejných, táto zásada a toto právo majú jednoznačne ochrannú povahu vo vzťahu k jednotlivcom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. septembra 1995, Nölle/Rada a Komisia, T-167/94, Zb., EU:T:1995:169, bod 76, a z 9. júla 1999, New Europe Consulting a Brown/Komisia, T-231/97, Zb., EU:T:1999:146, bod 39). To platí aj v prípade noriem upravujúcich vyšetrovanie ombudsmana, keďže tieto normy umožňujú jednotlivcovi podávať sťažnosti týkajúce sa prípadov nesprávneho úradného postupu a byť informovaný o výsledku vyšetrovania vedeného v tejto súvislosti ombudsmanom (pozri v tomto zmysle rozsudok Ombudsman/Lamberts, už citovaný v bode 55 vyššie, EU:C:2004:174, bod 56).

b) O protiprávnostiach spočívajúcich v porušeniach článku 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262, článkov 5 a 9.2 vykonávacích predpisov a zásad starostlivosti a riadnej správy vecí verejných pri vyšetrovaniach týkajúcich sa rozhodnutia z 22. októbra 2007

– Úvod

89 V rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že sa dopustil protiprávností pri skúmaní sťažnosti, na základe ktorej bolo prijaté rozhodnutie z 22. októbra 2007.

– O existencii protiprávností

90 V prvom rade žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že netrval na tom, aby mu Parlament poskytol určité listiny, ktoré mal Parlament v držbe a ktoré mu neposkytol. Na posúdenie tejto výhrady treba pripomenúť nasledujúce skutočnosti.

91 Dňa 30. júna 2007 sa ombudsman na základe sťažnosti rozhodol prešetriť tieto tvrdenia a žiadosti: „Parlament nesprávne vybavil žiadosť [žalobkyne] po jej zaradení na [zoznam vhodných uchádzačov vo verejnom výberovom konaní EUR/A/151/98]“ a „so [žalobkyňou] by sa malo spravodlivo zaobchádzať v súvislosti s obsadzovaním pracovného miesta v inštitúciách Spoločenstva“.

92 V rámci tohto vyšetrovania sa ombudsman rozhodol preskúmať spisy Parlamentu, pokiaľ ide o nasledujúce otázky:

„1. Prijal Parlament po doplnení mena [žalobkyne] na zoznam [vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98] (17. mája 2005) do zamestnania administrátorov pre francúzsky jazyk v postavení úradníkov alebo dočasných zamestnancov uvedených na iných zoznamoch [vhodných uchádzačov]?

2. Ak áno, bol zohľadnený spis [žalobkyne] (a ako)? V tejto súvislosti si dovoľujem požiadať najmä o sprístupnenie relevantných odôvodnených rozhodnutí týkajúcich sa výberov (vrátane oznámení o ukončení zverejnenia).

3. Boli ostatné inštitúcie Spoločenstva informované o rozhodnutí Parlamentu zaradiť [žalobkyňu] na zoznam [vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98] po vyčerpaní tohto zoznamu (po prijatí všetkých uchádzačov zo zoznamu do zamestnania) a akými prostriedkami?

4. Parlament zrejme tvrdí, že zoznam [vhodných uchádzačov], na ktorý bola [žalobkyňa] doplnená (v máji 2005), bol zaslaný všetkým GR a že [žalobkyňa] je uvedená aj v prehľade platných zoznamov, ktorý sa každoročne zasiela GR.“

93 Zo správy o inšpekcii vyplýva, že zástupcovia Parlamentu predložili pripomienky ku každému z dokumentov založených v „spisoch“ pripravených na inšpekciu. Tieto pripomienky však nie sú uvedené v správe. Okrem toho predmetné „spisy“ obsahovali nasledujúce dokumenty:

„1. zoznam osôb, ktoré Parlament… prijal na miesto administrátora od 1. mája 2005,

2. dokument s názvom ‚pooling‘, ktorý rozoslal EPSO, s uvedením počtu uchádzačov zostávajúcich na zoznamoch [vhodných uchádzačov] vo všetkých výberových konaniach vypísaných rôznymi inštitúciami Únie…,

3. e-mail, ktorý Parlament zaslal Rade a ku ktorému boli pripojené životopis a prihláška [žalobkyne],

4. zoznam všetkých osôb, ktoré Parlament zamestnal od mája 2005 (úroveň AD 5),

5. zoznam všetkých osôb, ktoré Parlament zamestnal od mája 2005 (potvrdená úroveň),

6. zoznam všetkých frankofónnych osôb, ktoré Parlament zamestnal od mája 2005 (úroveň AD 5),

7. dokument nazvaný ‚Stav zoznamov [vhodných uchádzačov] vo výberových konaniach EP‘,

8. zoznam dočasných zamestnancov zamestnaných na trvalých pracovných miestach v Parlamente.“

94 Všetky tieto dokumenty sa počas správneho konania považovali za dôverné. Ombudsman však k duplike pripojil kópiu dokumentu EPSO zo 14. mája 2007 nazvaného „Poolingová záloha úspešných uchádzačov vo výberových konaniach“ („poolingový“ dokument zo 14. mája 2007), pričom niektoré dôverné časti tohto dokumentu boli začiernené. V tomto dokumente sa v súvislosti s výberovým konaním EUR/A/151/98 pre oblasť nazvanú „administrátor FR“ uvádza, že zoznam vhodných uchádzačov bol vytvorený 12. januára 2000 a že na tomto zozname bola zapísaná už len jedna osoba. Okrem toho v konaní na Súde pre verejnú službu vo veci F-9/12 Parlament doručil žalobkyni všetky dokumenty obsiahnuté v uvedených „spisoch“. Dňa 6. júna 2012 žalobkyňa predložila tieto dokumenty v prejednávanej veci.

95 Žalobkyňa poznamenáva, že ombudsmanovi v nadväznosti na žiadosť podanú v rámci jeho prvých troch otázok uvedených v bode 92 vyššie neboli poskytnuté listy s informáciami o zápise jej mena do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98. Vytýka ombudsmanovi, že netrval na tom, aby mu ich Parlament poskytol.

96 V tejto súvislosti treba poznamenať, že ombudsman výslovne nepožiadal o sprístupnenie predmetných listov s informáciami. Opýtal sa, či „boli ostatné inštitúcie Spoločenstva informované o rozhodnutí Parlamentu zaradiť [meno] [žalobkyne na] zoznam [vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98] po vyčerpaní tohto zoznamu (po prijatí všetkých uchádzačov zo zoznamu do zamestnania) a akými prostriedkami“. Parlament teda mohol všetkými dostupnými prostriedkami preukázať, že informoval ostatné inštitúcie o svojom rozhodnutí zaradiť žalobkyňu na tento zoznam vhodných uchádzačov. Ombudsmanovi preto nemožno vytýkať, že netrval na tom, aby mu Parlament poskytol konkrétne tieto listy s informáciami. Túto výhradu žalobkyne preto treba zamietnuť ako nedôvodnú.

97 Žalobkyňa tiež vytýka ombudsmanovi, že nemal k dispozícii oznámenia o ukončení zverejnenia, ktoré si vyžiadal od Parlamentu.

98 V tejto súvislosti treba poznamenať, že v bode 2 vyšetrovacích opatrení prijatých ombudsmanom 30. júna 2007 (pozri bod 92 vyššie) ombudsman uviedol, že len vtedy, ak Parlament po doplnení mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 zamestnal administrátorov pre francúzsky jazyk v postavení úradníkov alebo dočasných zamestnancov uvedených na iných zoznamoch vhodných uchádzačov, bolo potrebné, aby mal prístup k relevantným odôvodneným rozhodnutiam týkajúcim sa výberov, vrátane oznámení o ukončení zverejnenia. Z toho vyplýva, že ak Parlament nezamestnal administrátorov pre francúzsky jazyk ako žalobkyňu, druhé vyšetrovacie opatrenie bolo bezpredmetné.

99 Je pritom nesporné, že pri inšpekcii Parlament poskytol ombudsmanovi zoznamy po prvé osôb, ktoré Európsky parlament zamestnal ako administrátorov od 1. mája 2005, po druhé všetkých osôb, ktoré Parlament zamestnal od mája 2005 (úroveň AD 5), po tretie všetkých osôb, ktoré Parlament zamestnal od mája 2005 (potvrdená úroveň) a po štvrté všetkých frankofónnych osôb, ktoré Parlament zamestnal od mája 2005 (úroveň AD 5). Tieto zoznamy predložila žalobkyňa v prejednávanej veci 6. júna 2012. Na základe týchto zoznamov ombudsman v rozhodnutí z 22. októbra 2007 konštatoval, že od mája 2005 Parlament prijal do zamestnania len administrátorov pre francúzsky jazyk s osobitnými schopnosťami. Žalobkyňa po doručení týchto zoznamov netvrdila ani nepreukázala, že toto konštatovanie ombudsmana bolo nesprávne. Nemožno teda vytýkať ombudsmanovi, že netrval na poskytnutí uvedených oznámení o ukončení zverejnenia.

100 V druhom rade žalobkyňa zastáva názor, že konštatovanie uvedené v bode 2.5 rozhodnutia z 22. októbra 2007 vyplýva z vyšetrovania ukončeného bez vykonania potrebného preverovania a je nesprávne.

101 V tejto súvislosti treba poznamenať, že v bode 2.5 rozhodnutia z 22. októbra 2007 ombudsman konštatoval:

„Okrem toho inšpekcia potvrdila to, čo Parlament už uviedol vo svojom stanovisku, konkrétne že zoznam vhodných uchádzačov, v ktorom bolo uvedené, že [žalobkyňa] je k dispozícii, bol poskytnutý iným inštitúciám Spoločenstva. Inšpekcia tiež potvrdila, že jej životopis bol zaslaný útvaru, ktorý požiadal o informácie o nej, konkrétne Rade…“

102 Žalobkyňa predovšetkým vytýka ombudsmanovi, že nesprávne konštatoval, že Parlament vo svojom stanovisku z 22. marca 2007 uviedol, že zoznam vhodných uchádzačov, na ktorom bolo zapísané jej meno, bol poskytnutý iným inštitúciám. Táto námietka je dôvodná. Parlament totiž v tomto stanovisku neuviedol, že citovaný zoznam vhodných uchádzačov bol poskytnutý iným inštitúciám. Ombudsman uznáva, že je to tak a že v tejto súvislosti pochybil. Toto pochybenie spočívalo v skreslení obsahu dokumentu, čo predstavuje nedodržanie náležitej starostlivosti pri prešetrovaní spisu a najmä pri zohľadnení skutočnosti, ktorú ombudsman sám považoval za relevantnú.

103 Žalobkyňa ďalej vytýka ombudsmanovi, že ukončil vyšetrovanie napriek tomu, že inšpekčný spis neobsahoval nijaký dôkaz o tom, že predmetný zoznam vhodných uchádzačov bol poskytnutý iným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie. Podľa žalobkyne „poolingový“ dokument zo 14. mája 2007, na ktorý sa odvoláva ombudsman, neumožnil preukázať, že zoznam vhodných uchádzačov bol pred týmto dňom poskytnutý ostatným inštitúciám.

104 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ombudsman sa rozhodol preskúmať spisy Parlamentu najmä s cieľom zistiť, či „boli ostatné inštitúcie Spoločenstva informované o rozhodnutí Parlamentu zaradiť [meno žalobkyne na] zoznam [vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98] po vyčerpaní tohto zoznamu (po prijatí všetkých uchádzačov zo zoznamu do zamestnania) a akými prostriedkami“ (pozri bod 92 vyššie). Okrem toho účastníci konania na pojednávaní potvrdili, že meno žalobkyne bolo zapísané na tento zoznam 17. mája 2005. Ako žalobkyňa tvrdí v sťažnosti, k tomuto dňu boli všetci ostatní úspešní uchádzači výberového konania EUR/A/151/98 zamestnaní.

Ombudsman teda chcel vedieť, či ostatné inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie boli informované o rozhodnutí Parlamentu zo 17. mája 2005 zaradiť meno žalobkyne na tento zoznam a akými prostriedkami.

105 V reakcii na túto otázku Parlament poskytol ombudsmanovi zoznam obsiahnutý v „poolingovom“ dokumente zo 14. mája 2007. Z tohto zoznamu vyplýva, že 14. mája 2007 bolo na zozname vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 zapísané už len meno jedného uchádzača. Vzhľadom na to, že všetci ostatní úspešní uchádzači uvedeného výberového konania boli prijatí do zamestnania pred 17. májom 2005, ombudsman musel z tohto dokumentu vyvodiť, že 14. mája 2007 bola žalobkyňa jedinou uchádzačkou, ktorej meno bolo ešte stále zapísané na tomto zozname. Keďže totiž ostatné inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie mali k dispozícii „poolingový“ dokument zo 14. mája 2007, mohli aspoň k 14. máju 2007 vedieť, že žalobkyňa bola poslednou úspešnou uchádzačkou, ktorej meno bolo uvedené na tomto zozname vhodných uchádzačov.

106 Ako však ombudsman uznáva vo vyjadrení k žalobe, z „poolingového“ dokumentu zo 14. mája 2007 nemožno zistiť, kedy a ako Parlament oznámil zápis mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie.

107 Ombudsman pritom vo svojom rozhodnutí o inšpekcii výslovne uviedol, že chce preskúmať spis Parlamentu s cieľom zistiť, či a akými prostriedkami boli ostatné inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie informované o rozhodnutí Parlamentu zaradiť meno žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 po vyčerpaní tohto zoznamu.

108 Okrem toho odpoveď na otázku, kedy a ako boli inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie informované o zápise mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, je jednou z relevantných okolností, ktoré boli predmetom vyšetrovania ombudsmana v súvislosti s otázkou, či sa Parlament pri spravovaní spisu žalobkyne po takom zápise dopustil nesprávneho úradného postupu. Keďže totiž platnosť tohto zoznamu pôvodne uplynula 1. júna 2007 a poskytnutie tohto zoznamu ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie zo strany Parlamentu mohlo prispieť k zvýšeniu šancí žalobkyne na prijatie do zamestnania, skutočnosť, že Parlament neposkytol tento zoznam ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie čo najskôr po zápise mena žalobkyne na tento zoznam 17. mája 2005, mohla predstavovať nesprávny úradný postup, a to bez ohľadu na existenciu výslovného ustanovenia v príslušných predpisoch, ktoré by stanovovalo povinnosť poskytnúť tento zoznam.

109 Ombudsman teda tým, že v rámci svojho vyšetrovania nepreskúmal otázku, kedy a ako Parlament oznámil zápis mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie, porušil svoju povinnosť náležitej starostlivosti pri skúmaní otázky, či a ako boli inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie informované o zápise mena žalobkyne na tento zoznam od 17. mája 2005 do 14. mája 2007, teda počas veľkej časti doby platnosti tohto zoznamu.

110 Tento záver nemôžu spochybniť jednotlivé tvrdenia ombudsmana.

111 Pokiaľ ide tvrdenie, že správa o inšpekcii nevyhnutne neobsahuje vyčerpávajúci zoznam všetkých dokumentov nachádzajúcich sa v spise, ale sú v nej vymenované len dokumenty, ktorých kópia bola odovzdaná zástupcom ombudsmana, treba konštatovať, že v rozhodnutí z 22. októbra 2007 ombudsman neuviedol, že si vyžiadal tieto iné dokumenty, ani ich nespomenul. Ombudsman ich navyše nepredložil počas konania, hoci nesie dôkazné bremeno, lebo sa na ne odvoláva s cieľom odôvodniť uvedené rozhodnutie. Ombudsman napokon uznáva, že uvedený spis neobsahoval iné dokumenty, lebo vo vyjadrení k žalobe uvádza, že „skutočnosť, že v spise Parlamentu sa nenachádzajú listy alebo e-maily na informovanie ostatných inštitúcií, bolo možné vysvetliť tým, že tieto informácie

boli poskytnuté ústne“. Tvrdenie ombudsmana teda nemôže spochybniť konštatovanie, že ombudsman po svojom vyšetrovaní nemal k dispozícii všetky relevantné dôkazy potrebné na to, aby mohol náležite posúdiť, či došlo k nesprávnemu úradného postupu.

112 Čo sa týka tvrdenia, že EPSO v liste z 26. apríla 2007 oznámil žalobkyni, že „počas pravidelne [konaných] stretnutí s osobami zodpovednými za prijímanie zamestnancov z jednotlivých inštitúcií si tieto osoby systematicky vymieň[ali] informácie o stave svojich zoznamov vhodných uchádzačov a často poskyt[ovali] úspešných uchádzačov iným inštitúciám“, treba poznamenať, že v rozhodnutí z 22. októbra 2007 ombudsman nespomenul túto prax. Okrem toho z tohto konštatovania nemožno vyvodiť, kedy boli ostatné inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie informované o zápise mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98. Aj keby sa teda preukázala táto prax spočívajúca v ústnom poskytovaní informácií, faktom zostáva, že ombudsman nemohol len na základe tejto skutočnosti dospieť k záveru, že Parlament v prejednávanom prípade včas informoval ostatné inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie o tom, že žalobkyňa je k dispozícii.

113 Napokon na základe rôznych takzvaných „poolingových“ dokumentov, ktoré ombudsman pripojil k svojej odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu, treba poznamenať, že informácia o zápise mena úspešných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 do zoznamu vhodných uchádzačov v tomto výberovom konaní poskytnutá v takzvaných „poolingových“ dokumentoch vypracovaných EPSO nie je úplne spoľahlivá. Je nesporné, že meno žalobkyne bolo zapísané na uvedený zoznam 17. mája 2005 a že z dokumentov Parlamentu, ktoré ombudsman predložil počas konania, vyplýva, že z 22 pôvodných úspešných uchádzačov v tomto výberovom konaní boli všetci prijatí do zamestnania pred 31. decembra 2002 okrem jedného, ktorý bol prijatý do zamestnania 1. júna 2003. Napriek tomu, že vo februári 2003 bolo na tomto zozname zapísané už len meno jedného úspešného uchádzača v tomto výberovom konaní, v dokumente EPSO z 3. februára 2003 sa uvádza, že k tomuto dňu boli na tomto zozname ešte zapísané mená šiestich úspešných uchádzačov. V januári 2005 už tiež nemal byť na príslušnom zozname uvedený nijaký úspešný uchádzač v predmetnom výberovom konaní. Podľa dokumentu EPSO z 26. januára 2005 však boli k tomuto dňu na uvedenom zozname ešte zapísané dve mená úspešných uchádzačov. Napokon po 17. máji 2005 malo byť na príslušnom zozname uvedené už len meno žalobkyne. V dokumente EPSO z 12. decembra 2005 sa však uvádza, že na predmetnom zozname boli ešte dve mená úspešných uchádzačov.

114 V treťom rade žalobkyňa spochybňuje konštatovanie uvedené v bode 1.1 rozhodnutia z 22. októbra 2007, ktorým bolo ukončené vyšetrovanie na základe sťažnosti. Žalobkyňa sa domnieva, že ombudsman pochybil, keď neprešetril rozporný prístup Parlamentu, ktorý na jednej strane zamietol jej nevyžiadané prihlášky a na druhej starne uviedol, že môže zaslať nevyžiadané prihlášky všetkým inštitúciám.

115 So zreteľom na túto výhradu treba pripomenúť nasledujúce skutočnosti.

116 Na základe článku 2 ods. 4 rozhodnutia 94/262 musí sťažnosti ombudsmanovi predchádzať uplatnenie príslušných správnych postupov na príslušných orgánoch a inštitúciách.

117 V prejednávanom prípade v nadväznosti na žiadosť o informácie, ktorú žalobkyňa zaslala Parlamentu v súvislosti s postupom, ktorý treba dodržať pri uchádzaní sa o voľné pracovné miesta, Parlament listom z 5. januára 2006 oznámil žalobkyni, že pokiaľ ide o obsadzovanie voľných pracovných miest, treba postupne preskúmať najprv možnosti preloženia alebo povýšenia v rámci dotknutej inštitúcie a následne žiadosti o preloženie alebo možnosti vypísania interného výberového konania a až po vyčerpaní týchto možností možno využiť zoznam vhodných uchádzačov vo verejnom výberovom konaní. Okrem toho Parlament uviedol, že prihlášky úspešných uchádzačov vo verejných výberových konaniach na voľné pracovné miesta uvedené v prehľade sa automaticky odmietajú ako neprípustné.

118 Žalobkyňa v sťažnosti uviedla, že „sa obrátila na Parlament s cieľom informovať sa o postupe, ktorý má dodržať, aby bola prijatá do zamestnania“, a že „Parlament [jej] oznámil, že ak sa [bude uchádzať] o voľné pracovné miesta, [jej] prihláška bude automaticky odmietnutá, keďže úradníci a úspešní

uchádzači v interných výberových konaniach majú prednosť (porovnaj list Parlamentu z 5. januára 2006, príloha 3)“. Následne sa sťažovala, že jej nebolo ponúknuté ani jedno pracovné miesto, a uviedla, že je vnútorne presvedčená, že sa stala obeťou pomstychtivosti Parlamentu.

119 Parlament vo svojom stanovisku predloženom na základe sťažnosti konštatoval, že žalobkyňa môže posielať nevyžiadané prihlášky všetkým inštitúciám.

120 Napokon v bode 1.1 rozhodnutia z 22. októbra 2007 ombudsman konštatoval:

„[Žalobkyňa] vo svojich pripomienkach poznamenáva, že úradník Parlamentu ju informoval o tom, že nemá právo uchádzať sa o voľné interné pracovné miesta v Parlamente… Ombudsman uvádza, že pokiaľ treba túto poznámku považovať za nové tvrdenie, tomuto tvrdeniu nepredchádzali príslušné postupy v Parlamente… Z tohto dôvodu sa ním ombudsman v rámci tohto rozhodnutia nebude zaoberať.“

121 Vzhľadom na tieto okolnosti treba poznamenať, že údajný rozporný postup Parlamentu vyplýva zo stanoviska, ktoré zaujal Parlament po tom, čo žalobkyňa podala sťažnosť. Žalobkyňa teda nemohla namietať tento postup v uvedenej sťažnosti a už vôbec nemohla podniknúť príslušné správne postupy v Parlamente, skôr než vyjadrila nesúhlas s uvedeným stanoviskom v tejto sťažnosti, v súlade s článkom 2 ods. 4 rozhodnutia 94/262. Toto konštatovanie potvrdzuje skutočnosť, že žalobkyňa vo svojej sťažnosti zaslanej Parlamentu zo 14. novembra 2006 ani v sťažnosti nespochybnila skutočnosť, že Parlament uplatnil článok 29 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie v znení uplatniteľnom v prejednávanom prípade (ďalej len „služobný poriadok úradníkov“), podľa ktorého môžu inštitúcie využiť zoznam vhodných uchádzačov vo verejnom výberovom konaní až po vyčerpaní týchto možností preloženia, povýšenia v rámci dotknutej inštitúcie, žiadostí o preloženie alebo možností vypísať interné výberové konanie.

122 Ombudsman teda bez toho, aby pochybil, v bode 1.1 rozhodnutia z 22. októbra 2007 konštatoval, že údajný rozpor namietaný žalobkyňou je novým tvrdením, ktorému nepredchádzali príslušné postupy v Parlamente. Neprešetrenie uvedeného rozporu preto nemôže predstavovať porušenie rozhodnutia 94/262, vykonávacích predpisov alebo zásady náležitej starostlivosti.

123 V štvrtom rade žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že uvítal, že Parlament predĺžil platnosť zoznamu vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené jej meno, bez toho, aby vyjadril znepokojenie nad tým, že jej žiadosť o predĺženie zostala nezodpovedaná a že sa neuskutočnila prípadná porada s Radou.

124 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že platnosť zoznamu vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, uplynula 1. júna 2007. Dňa 15. mája 2007 žalobkyňa požiadala generálneho tajomníka Parlamentu o predĺženie platnosti tohto zoznamu. Dňa 6. júna 2007 útvary Parlamentu odpovedali na tento list. Uviedli, že na žiadosť ombudsmana generálny tajomník Parlamentu navrhol začatie postupu predĺženia platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 do 31. augusta 2007. Dňa 17. júla 2007 generálny sekretariát Parlamentu informoval žalobkyňu o tom, že na žiadosť ombudsmana generálny tajomník Parlamentu až do preskúmania spisu žalobkyne rozhodol o predĺžení platnosti tohto zoznamu do 31. augusta 2007. V bode 2.6 rozhodnutia z 22. októbra 2007 ombudsman napokon uviedol:

„Napokon, pokiaľ ide o list [žalobkyne] z 21. mája 2007, v ktorom uv[iedla], že sa 15. mája 2007 skontaktovala s generálnym [tajomníkom] Parlamentu… s cieľom požiadať o predĺženie platnosti zoznamu vhodných uchádzačov [vo výberovom konaní EUR/A/151/98], ombudsman [pripomenul], že v predchádzajúcej sťažnosti konštatoval, že výber dátumu uplynutia platnosti zoznamu vhodných uchádzačov menovacím orgánom je rozhodnutie, ktoré spadá do voľnej úvahy správneho orgánu. V tejto súvislosti ombudsman [uvítal], že Parlament [bol] ochotný predĺžiť platnosť predmetného zoznamu vhodných uchádzačov s cieľom umožniť mu dokončiť vyšetrovanie v tejto veci.“

125 Vzhľadom na obsah listu Parlamentu zo 6. júna 2007 nemožno tvrdiť, že Parlament priamo neodpovedal na žiadosť o predĺženie platnosti zoznamu vhodných uchádzačov, ktorú žalobkyňa uviedla vo svojom liste z 15. mája 2007. Z listu Parlamentu z 6. júna 2007 totiž výslovne vyplýva, že tento list bol odpoveďou na list žalobkyne z 15. mája 2007. Skutočnosť, že z tohto listu Parlamentu tiež vyplýva, že postup predĺženia platnosti zoznamu vhodných uchádzačov do 31. augusta 2007 bol začatý na žiadosť ombudsmana, neznamená, že sa neodpovedalo na žiadosť žalobkyne o predĺženie platnosti tohto zoznamu. Ten istý list Parlamentu treba chápať ako odpoveď na žiadosti žalobkyne, ako aj ombudsmana o predĺženie tejto lehoty. Všeobecný súd v každom prípade poznamenáva, že sťažnosť sa netýkala otázky, či sa Parlament dopustil nesprávneho úradného postupu tým, že výslovne neodpovedal na žiadosť žalobkyne o predĺženie platnosti zoznamu vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené jej meno. Ombudsmanovi teda nemožno vytýkať, že na základe sťažnosti neprešetril tieto otázky. Napokon skutočnosť, že Parlament predĺžil platnosť predmetného zoznamu vhodných uchádzačov, kým ombudsman nedokončil svoje vyšetrovanie, nemožno napadnúť vzhľadom na požiadavky riadnej správy vecí verejných.

126 Žalobkyňa tiež uvádza, že k predĺženiu platnosti zoznamu vhodných uchádzačov došlo bez porady s Radou. Žalobkyňa však dostatočne nespresnila toto tvrdenie. Táto otázka v každom prípade nebola súčasťou predmetu sťažnosti. Preto ombudsmanovi nemožno vytýkať, že na základe uvedenej sťažnosti neprešetril túto otázku.

127 V piatom rade žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že na základe sťažnosti riadne neprešetril otázku, či bola diskriminovaná v porovnaní s ostatnými úspešnými uchádzačmi vo výberovom konaní EUR/A/151/98 z dôvodu, že jej meno bolo zapísané do zoznamu vhodných uchádzačov v tomto výberovom konaní kratšie ako v prípade iných úspešných uchádzačov.

128 V tejto súvislosti treba poznamenať, že žalobkyňa v sťažnosti netvrdila, že bola diskriminovaná z dôvodu, že doba platnosti zápisu jej mena na zozname vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 bola kratšia ako v prípade iných úspešných uchádzačov v tom istom výberovom konaní. Tvrdila, že od jej zápisu na uvedený zoznam jej nijaká inštitúcia neponúkla pracovné miesto, a domnievala sa, že je obeťou pomstychtivosti Parlamentu z dôvodu právnych prostriedkov, ktoré podala proti Parlamentu. Okrem toho spresnila, že chce dosiahnuť „vymenovanie alebo sa aspoň za spravodlivých podmienok uchádzať o voľné pracovné miesta, a to vo všetkých európskych inštitúciách“. Napokon požiadala ombudsmana, aby začal vyšetrovanie „pre nesprávny úradný postup, pokiaľ ide o spravovanie [jej] spisu uvedeného na zozname vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98“.

129 Ombudsman vo svojom liste z 30. januára 2007 požiadal Parlament, aby mu zaslal stanovisko k nasledujúcemu tvrdeniu a žiadosti: „[Žalobkyňa] sa domnieva, že Parlament náležite nespravoval jej spis [po zaradení] jej mena [na zoznam vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98]“, a „[žalobkyňa] žiada o spravodlivé zaobchádzanie, pokiaľ ide o obsadzovanie voľných pracovných miest v inštitúciách Spoločenstva“.

130 Parlament vo svojom stanovisku konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala skutočnosti, ktoré by umožňovali domnievať sa, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii vo vzťahu k ostatným úspešným uchádzačom vo výberovom konaní EUR/A/151/98. Žalobkyňa vo svojich pripomienkach k stanovisku Parlamentu nespochybnila toto konštatovanie. Inšpekcie ombudsmana sa tiež netýkali diskriminácie namietanej žalobkyňou v bode 127 vyššie (pozri bod 92 vyššie).

131 Žalobkyňa vo svojom e-maile z 28. augusta 2007 zaslanom osobe zodpovednej za jej spis v útvaroch ombudsmana uviedla:

„Ako ste [vedeli], Parlament… súhlasil s predĺžením platnosti zoznamu [vhodných uchádzačov vo] výberovom konaní EUR/A/151/98 len na základe vašej žiadosti (pričom moja žiadosť bola konkludentne zamietnutá). Platnosť zoznamu bola predĺžená len o tri mesiace (z čoho dva mesiace

pripadajú na dovolenkové obdobie), zatiaľ čo platnosť pôvodného zoznamu bola podľa môjho názoru predĺžená o dlhšie obdobie. Podľa Parlamentu… bolo cieľom tejto lehoty len umožniť vám dokončiť vyšetrovanie, ktoré ste začali."

132 Vzhľadom na tieto skutočnosti žalobkyňa nemôže vytýkať ombudsmanovi, že na základe sťažnosti neprešetril otázku, či bola diskriminovaná v porovnaní s ostatnými úspešnými uchádzačmi vo výberovom konaní EUR/A/151/98 z dôvodu, že jej meno bolo zapísané do zoznamu vhodných uchádzačov v tomto výberovom konaní kratšie ako v prípade iných úspešných uchádzačov v tomto výberovom konaní. Uvedená sťažnosť totiž neobsahovala také tvrdenie. Skutočnosť, že žalobkyňa vo svojej odpovedi na stanovisko Parlamentu nespochybnila konštatovanie Parlamentu, že nepreukázala skutočnosti, ktoré by umožňovali domnievať sa, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii vo vzťahu k ostatným úspešným uchádzačom v tomto výberovom konaní, to potvrdzuje.

133 Okrem toho, pokiaľ sa výhrada žalobkyne týka predĺženia platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 len o tri mesiace, zatiaľ čo platnosť pôvodného zoznamu vhodných uchádzačov bola údajne predĺžená o dlhšie obdobie (pozri e-mail z 28. augusta 2007 citovaný v bode 131 vyššie) alebo bolo obvyklé predĺžiť platnosť zoznamov vhodných uchádzačov vo verejnom výberovom konaní o dlhšie obdobie (pozri list z 19. októbra 2007), treba poznamenať, že vzhľadom na to, že Parlament prijal rozhodnutie o predĺžení platnosti zoznamu vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, v júni 2007, toto rozhodnutie nemohlo byť predmetom sťažnosti. Nemožno teda vytýkať ombudsmanovi, že na základe uvedenej sťažnosti neprešetril túto otázku. Navyše sa nezdá, že by otázky, na ktoré žalobkyňa upozornila ombudsmana vo svojej citovanej korešpondencii, boli predložené Parlamentu. Napokon nejasné tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých bola v prípade pôvodných úspešných uchádzačov v uvedenom výberovom konaní platnosť uvedeného zoznamu predĺžená o dlhšie obdobie a bolo obvyklé predĺžiť platnosť zoznamov vhodných uchádzačov vo verejnom výberovom konaní o dlhšie obdobie, nie sú preukázané. Preto nemožno vytýkať ombudsmanovi, že konkrétne neprešetril tieto tvrdenia. Treba teda zamietnuť výhradu založenú na nedostatku náležitej starostlivosti uvedenú v bode 127 vyššie.

134 V šiestom rade sa žalobkyňa domnieva, že inšpekčný spis neobsahoval nijaký dôkaz o tom, že zoznam vhodných uchádzačov, na ktorom bolo zapísané jej meno, bol zaslaný všetkým GR Parlamentu, takže ombudsman sa nesprávne spoliehal na samotné tvrdenia Parlamentu v tejto súvislosti.

135 Parlament vo svojom stanovisku z 20. marca 2007 konštatoval, že zoznamy vhodných uchádzačov boli zaslané všetkým GR Parlamentu a že týmto GR sa každoročne zasielal aj prehľad platných zoznamov vhodných uchádzačov s počtom úspešných uchádzačov dostupných na každom zozname. Ombudsman navyše počas svojho vyšetrovania uviedol, že chce preskúmať spisy Parlamentu v súvislosti s tým, že „Parlament zrejme tvrd[il], že zoznam vhodných uchádzačov, na ktorý bolo [meno] [žalobkyne] doplnené (v máji 2005), bol zaslaný všetkým GR a že [jej meno bolo] uvedené aj v prehľade platných zoznamov, ktorý sa každoročne zasiela GR".

136 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach k stanovisku Parlamentu z 20. marca 2007 uviedla, že Parlament nepredložil nijaký dôkaz, ktorý by mohol potvrdiť jeho tvrdenia o zaslaní zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 v rámci jeho GR.

137 Ombudsman napokon v bode 2.4 rozhodnutia z 22. októbra 2007 spresnil, že „z jeho preskúmania spisu Parlamentu… vyplynulo, že prihláška [žalobkyne] [bola] poskytnutá všetkým [GR] Parlamentu".

138 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba konštatovať, že k tvrdeniu ombudsmana uvedenému v bode 2.4 rozhodnutia z 22. októbra 2007 a citovanému v bode 137 vyššie nie je pripojený nijaký presný odkaz na dokumenty, ktoré by ho mohli preukázať, a to napriek tomu, že žalobkyňa vo svojich pripomienkach k stanovisku Parlamentu zdôraznila, že je potrebné, aby bolo stanovisko Parlamentu podložené dôkazmi.

139 Ombudsman vo svojich podaniach v konaní na Všeobecnom súde navyše nepredložil v tejto súvislosti nijaký dôkaz. Len zdôraznil, že v liste, ktorým bola ohlásená inšpekcia, bolo jasne uvedené, že inšpekcia sa týka platných zoznamov každoročne zasielaných GR a že k záveru uvedenému v bode 2.4 rozhodnutia z 22. októbra 2007 dospel s prihliadnutím na výsledky inšpekcie, z čoho vyvodil, že „z toho teda vypl[ynulo], že [jeho] zástupcovia… počas svojej inšpekcie skutočne videli dokumenty, ktoré potvrdzovali, že Parlament informoval svoje útvary o tom, že meno žalobkyne bolo doplnené na predmetný zoznam [vhodných uchádzačov]“.

140 Vzhľadom na vyššie uvedené konštatovania treba uznať, že ombudsman si nesplnil povinnosť náležitej starostlivosti pri prešetrovaní otázky, či bol zápis mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 oznámený všetkým GR Parlamentu. Nedostatok náležitej starostlivosti pri vedení tohto vyšetrovania totiž preukazuje skutočnosť, že ombudsman je schopný preukázať konštatovanie uvedené v bode 2.4 rozhodnutia z 22. októbra 2007 len domnienkou založenou na dokumentoch, ktorých povahu ani obsah nedokáže spresniť.

– O existencii dostatočne závažného porušenia

141 Z vyššie uvedeného vyplýva, že ombudsman sa pri svojom skúmaní sťažnosti dopustil troch protiprávností.

142 Po prvé ombudsman skreslil obsah stanoviska Parlamentu (pozri bod 102 vyššie). Toto skreslenie spočíva na nedostatku náležitej starostlivosti pri prešetrovaní spisu, ktoré predstavuje dostatočne závažné porušenie práva Únie, ktoré môže viesť k vzniku zodpovednosti Únie. Ombudsman totiž nedisponuje nijakou voľnou úvahou, pokiaľ ide o reprodukovanie obsahu dokumentu.

143 Po druhé ombudsman nedodržal svoju povinnosť náležitej starostlivosti pri skúmaní otázky, či Parlament poskytol informácie o zápise mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie. Nepreukázal totiž, že prešetril a mal k dispozícii relevantné okolnosti na to, aby zistil, kedy a ako bol predmetný zoznam vhodných uchádzačov zaslaný ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie medzi 17. májom 2005 a 14. májom 2007 (pozri bod 109 vyššie). Na základe judikatúry citovanej v bode 86 vyššie toto nedodržanie povinnosti náležitej starostlivosti predstavuje dostatočne závažné porušenie, ktoré môže viesť k vzniku zodpovednosti Únie.

144 Po tretie ombudsman nedodržal svoju povinnosť náležitej starostlivosti pri skúmaní otázky, či Parlament poskytol svojim GR informácie o zaradení žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov (pozri bod 140 vyššie). Nepreukázal totiž, že prešetril a mal k dispozícii relevantné okolnosti na posúdenie poskytnutia týchto informácií. Na základe judikatúry citovanej v bode 86 vyššie toto nedodržanie povinnosti náležitej starostlivosti predstavuje dostatočne závažné porušenie, ktoré môže viesť k vzniku zodpovednosti Únie.

145 Keďže protiprávnosti uvedené v bodoch 142 až 144 vyššie môžu viesť k vzniku zodpovednosti Únie, prekvalifikovanie skutkových okolností týchto protiprávností v tom zmysle, že predstavujú aj porušenia článku 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262 a článkov 5 a 9.2 vykonávacích predpisov, nemá vplyv na konštatovanie protiprávností, ktoré môžu viesť k vzniku zodpovednosti Únie.

– Záver

146 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že ombudsman pri prešetrovaní sťažnosti trikrát nedodržal svoju povinnosť náležitej starostlivosti a že tieto porušenia môžu viesť k vzniku zodpovednosti Únie.

c) O protiprávnostiach spočívajúcich v porušeniach článku 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262, článkov 5 a 9.2 vykonávacích predpisov a zásad starostlivosti a riadnej správy vecí verejných v súvislosti s rozhodnutím z 31. marca 2011

147 V rámci druhej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa uvádza, že ombudsman viackrát pochybil pri svojom vyšetrovaní z vlastného podnetu, čo má za následok vznik zodpovednosti Únie.

148 V prvom rade žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že neoveril pravdivosť jedného z tvrdení Parlamentu, pokiaľ ide o obsah úradného registra korešpondencie Parlamentu.

149 Ombudsman konkrétnejšie v bodoch 77 a 87 rozhodnutia z 31. marca 2011 uviedol, že Parlament tvrdil, že správy medzi inštitúciami o konkrétnom uchádzačovi sa v zásade nezaznamenávajú v úradnom registri. Ombudsman konštatoval, že nie je dôvod pochybovať o správnosti tejto informácie.

150 Žalobkyňa sa domnieva, že ombudsman sa nemohol spoliehať na túto informáciu Parlamentu bez toho, aby ju overil, keďže podľa jej názoru je každá úradná korešpondencia medzi inštitúciami spravidla uvedená v úradnom registri korešpondencie a všetky listy, ktoré jej zaslal Parlament, boli označené číslom listu, ktoré zodpovedalo úradnému registru, a nie interným číslom.

151 V tejto súvislosti Všeobecný súd zastáva názor, že skutočnosť, že všetky listy, ktoré žalobkyni zaslal Parlament, boli označené číslom úradného registra, nepredstavuje okolnosť, ktorá by mohla spochybniť pravdivosť tvrdenia Parlamentu, že korešpondencia medzi inštitúciami týkajúca sa určitého uchádzača sa nezaznamenávala v úradnom registri korešpondencie. Korešpondencia medzi inštitúciami a uchádzačom je totiž vzhľadom na svoju povahu úradnou korešpondenciou, zatiaľ čo v prípade korešpondencie medzi inštitúciami týkajúcej sa určitého uchádzača to nemusí byť tak. Okrem toho predmetom vyšetrovania z vlastného podnetu ombudsmana nebola otázka, či Parlament správne viedol registre korešpondencie, ale či zaslal ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie zoznam vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne. Vzhľadom na tento predmet vyšetrovania tvrdenie Parlamentu, že v úradnom registri nemal záznam o korešpondencii medzi inštitúciami týkajúcej sa konkrétneho uchádzača, mohlo byť v jeho neprospech, čo zvyšuje dôveryhodnosť tohto tvrdenia. Vzhľadom na tieto skutočnosti treba konštatovať, že žalobkyňa neposkytla dostatok dôkazov, ktoré by nasvedčovali tomu, že ombudsman nedodržal svoju povinnosť náležitej starostlivosti tým, že sa spoliehal na tvrdenie Parlamentu, že v úradnom registri korešpondencie Parlamentu nebol záznam o korešpondencii medzi ním a inštitúciami týkajúcej sa žalobkyne.

152 Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že táto prax Parlamentu nezaznamenávať korešpondenciu medzi inštitúciami týkajúcu sa žalobkyne môže byť v rozpore s článkom 24 kódexu dobrej praxe. Zlučiteľnosť tejto praxe s uvedeným kódexom totiž nebola predmetom vyšetrovania ombudsmana v prejednávanom prípade a žalobkyňa v tejto súvislosti nepodala sťažnosť ombudsmanovi. Okrem toho táto otázka zlučiteľnosti neumožňuje spochybniť tvrdenie Parlamentu, že predmetná korešpondencia nebola zaznamenaná v registri.

153 V druhom rade žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že po začatí vyšetrovania z vlastného podnetu odmietol prešetriť, či Parlament informoval ostatné inštitúcie o uvedení jej mena na zozname vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98. V tejto súvislosti treba poznamenať, že je nesporné, že počas vyšetrovania začatého z vlastného podnetu ombudsmana žalobkyňa nesúhlasila s pokračovaním tohto vyšetrovania (pozri list z 10. júla 2010).

154 Okrem toho ombudsman v rozhodnutí z 31. marca 2011 najprv konštatoval, že netreba vykonať vyšetrovanie z dôvodu, že žalobkyňa s ním nesúhlasila. Ďalej uviedol, že v rámci vyšetrovania z vlastného podnetu môže vykonať vyšetrovanie *ex offo* bez súhlasu žalobkyne, pokiaľ si to vyžaduje vyšší verejný záujem. Konštatoval však, že v prejednávanom prípade to nie je tak, lebo začal

vyšetrovanie z vlastného podnetu predovšetkým so zreteľom na záujem žalobkyne. Vzhľadom na tieto okolnosti konštatoval, že postoj, ktorý zaujala žalobkyňa, bráni pokračovaniu jeho vyšetrovania a že v ňom teda netreba pokračovať (pozri body 89 až 94 rozhodnutia z 31. marca 2011).

155 Vzhľadom na tieto dôvody uvedené v rozhodnutí z 31. marca 2011 je potrebné predovšetkým poznamenať, že ombudsman nebol v rámci vyšetrovania z vlastného podnetu povinný *ex offo* zastaviť vyšetrovanie, keď s ním osoba, ktorej sa toto vyšetrovanie týkalo, nesúhlasila. Ako uvádza žalobkyňa, nijaké ustanovenie rozhodnutia 94/262 alebo vykonávacích predpisov neukladá ombudsmanovi povinnosť získať súhlas sťažovateľa na vykonanie vyšetrovania v inštitúcii alebo orgáne Únie. Nijaké ustanovenie tiež neukladá ombudsmanovi povinnosť vykonať vyšetrovanie z vlastného podnetu len vtedy, ak si to vyžaduje vyšší verejný záujem.

156 Ombudsmanovi však z jeho povinnosti viesť vyšetrovanie s náležitou starostlivosťou vyplýva povinnosť zohľadniť pri vykonávaní vyšetrovacích úkonov všetky relevantné okolnosti. K týmto okolnostiam patrí postoj dotknutých osôb a verejný záujem na vyšetrovaní. Ombudsman disponuje voľnou úvahou pri posudzovaní týchto okolností na účely rozhodnutia o tom, či treba pokračovať vo vyšetrovaní.

157 V prejednávanom prípade žalobkyňa nepopiera skutočnosť, že nesúhlasila s vyšetrovaním začatým z vlastného podnetu ombudsmana, ani skutočnosť, že toto vyšetrovanie nebolo odôvodnené osobitným verejným záujmom. Všeobecný súd sa domnieva, že ombudsman neprekročil zjavne a závažne hranice svojej voľnej úvahy v oblasti vyšetrovania tým, že sa odvolal na nesúhlas žalobkyne s vyšetrovacími opatreniami s cieľom ukončiť toto vyšetrovanie z vlastného podnetu. Ombudsman však tým, že ukončil toto vyšetrovanie z vlastného podnetu bez toho, aby posúdil, či sa Parlament dopustil nesprávneho úradného postupu pri oznamovaní zápisu mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 svojim útvarom a ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie, nenapravil prostredníctvom uvedeného vyšetrovania určité pochybenia, ktorých sa dopustil pri vyšetrovaní na základe sťažnosti a rozhodnutia z 22. októbra 2007. Ombudsman sa teda nemôže odvolávať na vedenie vyšetrovania z vlastného podnetu s cieľom zbaviť Úniu zodpovednosti za pochybenia, ktorých sa dopustil pri vyšetrovaní na základe sťažnosti.

158 Pokiaľ žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že neprešetril skutočnosť, že Parlament sa neporadil s Radou (pozri bod 96 rozhodnutia z 31. marca 2011), ombudsman tiež mohol odôvodniť neprešetrenie tejto skutočnosti nesúhlasom žalobkyne s týmito vyšetrovacími opatreniami.

159 Všeobecný súd sa napokon v každom prípade domnieva, že aj keby sa vychádzalo z toho, že ombudsman neprávom odmietol vykonať vyšetrovanie, lebo žalobkyňa s ním nesúhlasila, žalobkyňa sa na základe zásady *nemini licet venire contra factum proprium* tiež nemohla odvolávať na toto pochybenie s cieľom získať náhradu škody od Únie. Treba totiž konštatovať, že žalobkyňa sa nemôže bez toho, aby si protirečila, domáhať náhrady škody za nevykonanie vyšetrovania z vlastného podnetu ombudsmana, keďže s týmto vyšetrovaním nesúhlasila. Toto posledné uvedené konštatovanie nemení nič na tom, že ombudsman sa nemôže odvolávať na vedenie vyšetrovania z vlastného podnetu s cieľom zbaviť Úniu zodpovednosti za protiprávnosti, ktorých sa dopustil pri vyšetrovaní na základe sťažnosti a rozhodnutia z 22. októbra 2007.

160 Z vyššie uvedených dôvodov treba všetky výhrady uvedené žalobkyňou v rámci druhej časti prvého žalobného dôvodu zamietnuť.

d) Záver

161 Na základe analýzy prvého žalobného dôvodu treba konštatovať, že ombudsman sa dopustil troch protiprávností, ktoré môžu viesť k vzniku zodpovednosti Únie, ako to bolo zhrnuté v bode 146 vyššie.

2. O protiprávnostiach spočívajúcich v zjavne nesprávnom posúdení

Úvod

162 V rámci druhého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate tvrdí, že ombudsman sa dopustil viacnásobného zjavne nesprávneho posúdenia, ktoré sa týka rozhodnutí z 22. októbra 2007 a 31. marca 2011 a vedie k vzniku zodpovednosti Únie. Ombudsman popiera, že by sa dopustil takého viacnásobného nesprávneho posúdenia.

O citácii stanoviska Parlamentu v rozhodnutí z 22. októbra 2007

163 Žalobkyňa prekvalifikovala výhradu uvedenú v bode 102 vyššie na zjavne nesprávne posúdenie. Z dôvodov uvedených v bodoch 102 a 142 vyššie predmetná protiprávnosť vedie k vzniku zodpovednosti Únie.

O oprave rozhodnutia z 22. októbra 2007

164 Žalobkyňa sa domnieva, že ombudsman pochybil, zmanipuloval a skreslil skutkový stav a dopustil sa trestného činu falšovania listiny a používania falšovanej listiny tým, že 29. júna 2010 opravil bod 2.5 rozhodnutia z 22. októbra 2007 bez toho, aby uverejnil korigendum.

165 Vzhľadom na tieto výhrady Všeobecný súd predovšetkým zdôrazňuje, že hoci má právomoc posúdiť, či určité konania inštitúcií môžu viesť k vzniku zodpovednosti Únie, nemá právomoc na základe týchto konaní konštatovať, či došlo k spáchaniu trestného činu. Tvrdenie, z ktorého vyplýva, že Všeobecný súd má konštatovať, že ombudsman sa dopustil trestného činu falšovania listiny a používania falšovanej listiny, je preto neprípustné.

166 Všeobecný súd ďalej poznamenáva, že v rozhodnutí ombudsmana z 29. júna 2010 zaslanom Parlamentu a v kópii aj žalobkyni ombudsman uviedol, že musí opraviť rozhodnutie z 22. októbra 2007 z dôvodu chyby uvedenej v bode 2.5 tohto rozhodnutia, ktorá skresľovala obsah stanoviska Parlamentu (pozri bod 102 vyššie). V rozhodnutí z 29. júna 2010 bola teda oprava, ktorá sa mala vykonať, výslovne oznámená žalobkyni a Parlamentu. Žalobkyňa teda nemôže namietať neoprávnenú manipuláciu alebo falšovanie rozhodnutia z 22. októbra 2007.

167 Ombudsman následne zverejnil túto opravu tým, že uverejnil upravené znenie rozhodnutia z 22. októbra 2007, ktoré obsahuje opravu vykonanú rozhodnutím z 29. júna 2010. Toto upravené znenie rozhodnutia z 22. októbra 2007 nahradilo pôvodné nesprávne rozhodnutie z 22. októbra 2007. Žalobkyňa teda bola informovaná o tejto oprave úplne transparentne.

168 Neuverejnenie korigenda preto nepredstavuje pochybenie a už vôbec nie falšovanie rozhodnutia z 22. októbra 2007. Výhradu uvedenú žalobkyňou preto treba zamietnuť.

O poskytnutí zoznamu vhodných uchádzačov ostatným inštitúciám

169 Po prvé žalobkyňa v podstate vytýka ombudsmanovi, že nekonštatoval, že Parlament sa tým, že neuverejnil v úradnom vestníku jej meno ako úspešnej uchádzačky vo výberovom konaní EUR/A/151/98, dopustil nesprávneho úradného postupu, hoci Parlament 25. februára 2003 prijal odporúčanie ombudsmana uverejniť mená úspešných uchádzačov vo výberovom konaní.

170 **V** tejto súvislosti treba poznamenať, že žalobkyňa v sťažnosti výslovne nenamietala neuverejnenie svojho mena. Ombudsman teda nemohol byť na základe tejto sťažnosti povinný prešetriť, či sa Parlament v tejto súvislosti prípadne nedopustil nesprávneho úradného postupu.

171 Okrem toho ombudsman v reakcii na písomnú otázku Všeobecného súdu predložil odporúčanie, ktoré zaslal Parlamentu 11. decembra 2002, týkajúce sa uverejnenia mien úspešných uchádzačov vo výberovom konaní v úradnom vestníku, ako aj list predsedu Parlamentu z 25. februára 2003, ktorým bolo toto odporúčanie prijaté. Z citovaného odporúčania vyplýva, že toto odporúčanie sa týka výberových konaní konaných po jeho prijatí a že uchádzači musia byť v oznámení o výberovom konaní informovaní o tom, že mená úspešných uchádzačov budú zverejnené.

172 Vzhľadom na to, že výberové konanie, na ktorom sa zúčastnila žalobkyňa, bolo vypísané 2. marca 1999, teda pred prijatím citovaného odporúčania Parlamentom, a v oznámení o výberovom konaní EUR/A/151/98 nebolo uvedené, že mená úspešných uchádzačov budú zverejnené, ombudsman nemohol vytýkať Parlamentu, že nepostupoval podľa jeho odporúčania, ktoré prijal 25. februára 2003. Ak by ombudsman konštatoval, že Parlament sa dopustil nesprávneho úradného postupu tým, že v úradnom vestníku neuverejnil meno žalobkyne po jeho zápise do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, nezabezpečil by rešpektovanie jednej z požiadaviek uvedených vo svojom odporúčaní, a to že všetci uchádzači mali byť v oznámení o výberovom konaní informovaní o zverejnení mien úspešných uchádzačov.

173 Všeobecný súd napokon navyše poznamenáva, že mená ďalších 22 úspešných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 neboli uverejnené v úradnom vestníku. Žalobkyňa neuvádza nijaké tvrdenie, ktoré by odôvodňovalo, prečo by jej meno malo byť zverejnené vo väčšom rozsahu ako mená ďalších 22 úspešných uchádzačov. Za týchto okolností tak zo zásady rovnosti zaobchádzania, ako aj zo spravodlivého zaobchádzania, ktorého sa domáha samotná žalobkyňa v sťažnosti, vyplývalo, že – tak ako v prípade ostatných úspešných uchádzačov v uvedenom výberovom konaní – zoznam vhodných uchádzačov v tomto výberovom konaní, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, nemá byť uverejnený v úradnom vestníku.

174 Z vyššie uvedených dôvodov sa Všeobecný súd domnieva, že ombudsman správne konštatoval, že Parlament sa nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že neuverejnil meno žalobkyne ako úspešnej uchádzačky vo výberovom konaní EUR/A/151/98 v úradnom vestníku.

175 Po druhé žalobkyňa sa domnieva, že ombudsman viackrát pochybil tým, že vychádzal z „poolingového“ dokumentu zo 14. mája 2007 s cieľom preukázať, že ostatné inštitúcie a orgány Únie mali prístup k informáciám o dostupnosti žalobkyne.

176 Žalobkyňa sa predovšetkým domnieva, že ombudsman pochybil tým, že neoveril dôvodnosť tvrdenia Parlamentu, že „poolingový“ dokument zo 14. mája 2007 bol dôverný. Podľa žalobkyne pritom tento dokument nebol dôverný.

177 V tejto súvislosti treba poznamenať, že ombudsman mal v rámci svojho vyšetrovania prístup k úplnému zneniu „poolingového“ dokumentu zo 14. mája 2007 (pozri správu o inšpekcii). Parlament však požiadal, aby sa tento dokument považoval za dôverný, pričom ombudsman tejto žiadosti vyhovel. Žalobkyňa teda nemala prístup k uvedenému dokumentu počas správneho konania, v ktorom boli prijaté rozhodnutia z 22. októbra 2007 a 31. marca 2011. Počas tohto súdneho konania však ombudsman predložil verziu „poolingového“ dokumentu zo 14. mája 2007, v ktorej boli niektoré časti začiernené.

178 Podľa článku 13.3 vykonávacích predpisov sťažovateľ nesmie mať prístup k dokumentom ani informáciám, ktoré získal ombudsman od inštitúcií pri svojom vyšetrovaní, ak boli označené pre ombudsmana ako dôverné. Článok 10.1 vykonávacích predpisov stanovuje, že na žiadosť sťažovateľa označí ombudsman sťažnosť za dôvernú. Tieto predpisy nestanovujú výnimku alebo osobitný postup na overenie dôvodnosti žiadostí o dôverné zaobchádzanie.

179 Vzhľadom na vyššie uvedené neprislúcha ombudsmanovi, aby spochybnil žiadosti inštitúcií o dôverné zaobchádzanie s určitými dokumentmi alebo určitými informáciami vo vzťahu k sťažovateľom, tak ako mu neprináležalo spochybniť žiadosť o dôverné zaobchádzanie so sťažnosťou sťažovateľa.

180 Ombudsman teda nepochybil tým, že nespochybnil žiadosť o dôverné zaobchádzanie s dokumentmi Parlamentu.

181 Ak však ombudsman v rozhodnutí oprie svoje posúdenie o dôverné skutočnosti a sťažovateľ napadne zákonnosť tohto rozhodnutia na súde Únie, ombudsman sa nemôže úspešne brániť proti výhradám sťažovateľa dôvodmi založenými na dôverných skutočnostiach, ku ktorým sťažovateľ ani súd nemajú prístup. Ak totiž ombudsman odmietne úplne alebo čiastočne oznámiť tieto skutočnosti z dôvodu, že sú dôverné, súd Únie pristúpi k preskúmaniu zákonnosti napadnutého rozhodnutia len na základe skutočností, ktoré boli oznámené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, Zb., EU:C:2013:518, bod 127).

182 Žalobkyňa sa ďalej domnieva, že ombudsman v podstate pochybil tým, že svoje posúdenie v rozhodnutí z 22. októbra 2007 oprel o „poolingový“ dokument zo 14. mája 2007, hoci tento dokument nepreukazuje, že informácie obsiahnuté v tomto dokumente boli poskytnuté všetkým inštitúciám, orgánom, úradom alebo agentúram Únie pred alebo po 14. máji 2007.

183 Žalobkyňa touto výhradou opäť namieta len protiprávnosť uvedenú v bode 103 vyššie, ktorú prekvalifikovala na zjavne nesprávne posúdenie. Z dôvodov uvedených v bode 104 a nasl. vyššie treba uznať, že ombudsman sa dopustil protiprávnosti tým, že na základe „poolingového“ dokumentu zo 14. mája 2007 považoval za preukázané, že Parlament riadne informoval ostatné inštitúcie, orgány, úrady alebo agentúry Únie o zápise mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98.

184 Po tretie žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že sa neprávom pokúšal overiť u ostatných inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie, či im bol zaslaný zoznam vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, hoci sám ako inštitúcia o ňom nevedel.

185 Pokiaľ ide o vyšetrovanie na základe sťažnosti, nemožno konštatovať, že ombudsman pochybil tým, že sa spýtal Parlamentu na zaslanie zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 iným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie. Treba totiž predovšetkým poznamenať, že vyšetrovanie vedené na základe sťažnosti a prijímanie úradníkov pre jeho útvary predstavujú dve rôzne úlohy ombudsmana a že nemôže byť povinný spojiť prešetrované sťažnosti s neposkytnutím informácie relevantnej pre prijímanie zamestnancov, ktorou je v prejednávanom prípade informácia o zápise žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní. Ďalej treba v každom prípade pripomenúť, že ombudsman disponuje určitou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide spôsob vedenia vyšetrovania, a že jeho rozhodnutie spýtať sa najprv Parlamentu neprekračuje hranice tejto voľnej úvahy.

186 Čo sa týka vyšetrovania začatého z vlastného podnetu ombudsmana, nemožno mu vytýkať, že vykonal vyšetrovanie bez toho, aby najprv overil, či ako orgán Únie nedostal od Parlamentu informáciu, že meno žalobkyne bolo zapísané do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98. Odhliadnuc od toho, že ombudsman má určitú mieru voľnej úvahy pri organizovaní svojich vyšetrovaní, a teda sa môže rozhodnúť, ktorý relevantný aspekt preskúma ako prvý, totiž treba poznamenať, že aj keby ombudsman dostal túto informáciu, nemuselo by to stačiť na preukázanie, že ostatné inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie tiež dostali túto informáciu. Výhrada žalobkyne zhrnutá v bode 184 vyššie je preto nedôvodná.

187 Po štvrté žalobkyňa sa domnieva, že skutočnosť, že ombudsman v rozhodnutí z 22. októbra 2007 uviedol, že inšpekcia potvrdila, že jej životopis bol zaslaný Rade, pričom nespresnil, že bol zaslaný na základe jej žiadosti, svedčí o tom, že Rada nebola informovaná o zozname vhodných uchádzačov vo

výberovom konaní EUR/A/151/98, hoci bola spoluorganizátorom tohto výberového konania. Žalobkyňa tiež tvrdí, že skutočnosť, že dostala zápornú odpoveď na svoju žiadosť o zamestnanie na Európskom dvore audítorov, znamenala, že Európsky dvor audítorov nebol informovaný o uvedenom zozname. Žalobkyňa napokon poukazuje na svoju korešpondenciu s EPSO z roku 2007 a domnieva sa, že z nej nebolo možné vyvodiť, že jej meno bolo zapísané do zoznamu EPSO pred 26. aprílom 2007. Vytýka ombudsmanovi, že neporovnal informácie pochádzajúce od EPSO, ktoré mu poskytla, s tvrdeniami Parlamentu založenými na „poolingovom“ dokumente zo 14. mája 2007.

188 Tieto úvahy žalobkyne potvrdzujú výhradu žalobkyne založenú na neexistencii dôkazu o tom, že ostatné inštitúcie, orgány, úrady alebo agentúry Únie boli informované o zápise jej mena do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, čo spôsobuje nesprávnosť konštatovania ombudsmana uvedeného v tejto súvislosti v rozhodnutí z 22. októbra 2007. Vzhľadom na to, že Všeobecný súd uznáva, že ombudsman sa v tejto súvislosti dopustil protiprávnosti (pozri bod 104 a nasl. vyššie), tieto úvahy nemajú vplyv na riešenie sporu. Všeobecný súd však poznamenáva, že skutočnosť, že Rada si vyžiadala životopis žalobkyne na základe jej žiadosti, nepredstavuje dôkaz súvisiaci s otázkou, či Rada mala k dispozícii zoznam vhodných uchádzačov, na ktorom bola zapísaná žalobkyňa. Skutočnosť, že Dvor audítorov odpovedal na žiadosť žalobkyne tak, že neexistujú voľné pracovné miesta zodpovedajúce jej žiadosti, tiež nepredstavuje dôkaz súvisiaci s otázkou, či Dvor audítorov mal k dispozícii zoznam vhodných uchádzačov, na ktorom bolo zapísané meno žalobkyne.

189 Po piate, pokiaľ sa žalobkyňa domnieva, že ombudsman pochybil tým, že pri svojom vyšetrovaní začatom z vlastného podnetu neprešetril otázku rozoslania zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, táto výhrada sa prekrýva s výhradou preskúmanou v bode 153 a nasl. vyššie.

O bode 2.2 rozhodnutia z 22. októbra 2007

190 Žalobkyňa sa domnieva, že ombudsman pochybil, keď vo svojom liste z 1. októbra 2008 uviedol, že „opäť potvrdzuje, že bod 2.2 [jeho] rozhodnutia [vychádza] z konštatovania Parlamentu uvedeného v jeho stanovisku z 20. marca 2007, že zoznam vhodných uchádzačov [vo výberovom konaní] EUR/A/151/98 bol rozoslaný všetkým [GR]“. Podľa jej názoru tým totiž ombudsman uviedol, že svoj záver nevyvodzuje z vyšetrovacieho spisu, ale len z jednostranných tvrdení Parlamentu.

191 Táto výhrada žalobkyne nemôže obstáť, lebo – ako uvádza ombudsman – v bode 2.2 rozhodnutia z 22. októbra 2007 len presne reprodukoval postoj Parlamentu. V tomto bode neposudzoval tento postoj. Naproti tomu, pokiaľ žalobkyňa napáda neexistenciu dôkazu o rozoslaní zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 všetkým GR Parlamentu, treba poznamenať, že táto výhrada dopĺňa výhradu preskúmanú v bode 134 a nasl. vyššie a žalobkyňa správne poukázala na neexistenciu dôkazu o rozoslaní tohto zoznamu.

O dobe platnosti zoznamu vhodných uchádzačov

192 Po prvé žalobkyňa zastáva názor, že ombudsman pochybil tým, že v bode 2.6 rozhodnutia z 22. októbra 2007 konštatoval, že výber dátumu uplynutia platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní spadá do voľnej úvahy menovacieho orgánu. Podľa jej názoru služobný poriadok nepriznáva menovaciemu orgánu takú voľnú úvahu.

193 V tejto súvislosti Všeobecný súd zastáva názor, že z výkladu článkov 29 a 30 služobného poriadku úradníkov vo vzájomnej súvislosti vyplýva, že je úlohou menovacieho orgánu určiť dobu platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní. Menovací orgán má v tejto súvislosti širokú mieru voľnej úvahy, ktorá sa musí vykonávať v súlade so všeobecnými zásadami, akými sú zásada

rovnosti zaobchádzania a povinnosť odôvodnenia. Ombudsman preto nepochybil, keď konštatoval, že výber dátumu uplynutia platnosti takého zoznamu je rozhodnutie, ktoré spadá do voľnej úvahy správneho orgánu.

194 Po druhé, pokiaľ žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že pochybil tým, že nekonštatoval, že rozhodnutie Parlamentu o predĺžení platnosti zoznamu vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené jej meno, nie je dostatočne odôvodnené, treba poznamenať, že Parlament vo svojom liste z 17. júla 2007 spresnil, že o tomto predĺžení sa rozhodlo s cieľom umožniť ombudsmanovi, aby dokončil svoje vyšetrovanie. Výhradu žalobkyne preto treba zamietnuť ako nedôvodnú.

195 Po tretie, pokiaľ žalobkyňa zastáva názor, že ombudsman pochybil tým, že po predĺžení platnosti zápisu jej mena do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 neprešetril, či nebola diskriminovaná v porovnaní s ostatnými úspešnými uchádzačmi v tomto výberovom konaní v súvislosti s dobou zápisu ich mien na tomto zozname, je potrebné poznamenať, že táto výhrada už bola uvedená v rámci prvého žalobného dôvodu. Z dôvodov uvedených v bode 127 a nasl. vyššie ju treba zamietnuť.

196 Po štvrté žalobkyňa zastáva názor, že ombudsman pochybil tým, že nereagoval na jej list z 19. októbra 2007, v ktorom mu oznámila, že „skutočnosť, že [platnosť] zoznamu vhodných uchádzačov [vo výberovom konaní EUR/A/151/98] bola predĺžená len o [tri] mesiace (z toho [dva] mesiace pripadali na dovolenkové obdobie), [potvrdzuje] diskrimináciu[, ktorej je obeťou,] už niekoľko rokov, lebo [bolo] zvykom predlžovať platnosť [zoznamov vhodných uchádzačov vo všeobecných výberových konaniach] o oveľa dlhšiu dobu, aby to bolo na prospech tak úspešným uchádzačom, ako aj jednotlivým inštitúciám“. V tejto súvislosti sa Všeobecný súd predovšetkým domnieva, že vzhľadom na krátkosť obdobia, ktoré uplynulo odo dňa vyhotovenia tohto listu do dňa prijatia rozhodnutia z 22. októbra 2007, nemožno s istotou konštatovať, že ombudsman sa pred prijatím uvedeného rozhodnutia mohol dozvedieť o tomto liste. Okrem toho, keďže otázka diskriminácie, na ktorú poukázala žalobkyňa v tomto liste, súvisí s predĺžením doby platnosti zoznamov vhodných uchádzačov, v každom prípade bolo možné s úspechom sa na ňu odvolať až po tom, čo skutočne došlo k predĺženiu platnosti zoznamu, na ktorom bolo zapísané meno žalobkyne (pozri bod 132 vyššie). Ide preto o novú výhradu, ktorá môže byť dôvodom na novú sťažnosť, ale nie na rozšírenie predmetu vyšetrovania na základe sťažnosti. Ombudsman teda nepochybil tým, že neprešetril túto údajnú diskrimináciu na základe sťažnosti.

197 Po piate žalobkyňa sa domnieva, že ombudsman v rozhodnutí z 31. marca 2011 pochybil tým, že konštatoval, že Parlament ju nediskriminoval vo vzťahu k ostatným úspešným uchádzačom vo výberovom konaní EUR/A/151/98, pokiaľ išlo o určenie doby platnosti zoznamu vhodných uchádzačov v tomto výberovom konaní. Podľa jej názoru na rozdiel od mien ostatných uchádzačov, ktoré boli zapísané na tento zoznam, ktorého platnosť uplynula v roku 2007, v roku 2001, jej meno bolo zapísané až v roku 2005.

198 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada rovnosti zaobchádzania vyžaduje, aby sa v porovnateľných situáciách nepostupovalo rozdielne, ak rozdielny postup nie je objektívne odôvodnený (rozsudky z 19. októbra 1977, Ruckdeschel a i., 117/76 a 16/77, Zb., EU:C:1977:160, bod 7; zo 16. októbra 1980, Hochstrass/Súdny dvor, 147/79, Zb., EU:C:1980:238, bod 7, a z 26. septembra 1990, Beltrante a i./Rada, T-48/89, Zb., EU:T:1990:50, bod 34). Z toho vyplýva, že zásada zákazu diskriminácie je porušená vtedy, keď sa s dvoma kategóriami osôb, ktorých právna a skutková situácia nie je v zásade rozdielna, zaobchádza rozdielne alebo pokiaľ sa s rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako (rozsudok zo 16. apríla 1997, Kuchlenz-Winter/Komisia, T-66/95, Zb., EU:T:1997:56, bod 55). Aby mohlo byť rozdielne zaobchádzanie zlučiteľné so všeobecnou zásadou zákazu diskriminácie, musí byť tento rozdiel odôvodnený na základe objektívneho a dôvodného kritéria, ktoré je primerané cieľu sledovanému týmto rozdielnym zaobchádzaním (rozsudok z 2. marca 2004, Di Marzio/Komisia, T-14/03, Zb. VS, EU:T:2004:59, bod 83).

199 V prejednávanom prípade bol zoznam vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 zostavený 12. januára 2001. Na tomto zozname boli pôvodne zapísané mená 22 úspešných uchádzačov. Ako pritom bolo uvedené v bode 113 vyššie, všetci títo 22 pôvodní úspešní uchádzači boli prijatí do zamestnania pred 31. decembrom 2002 okrem jedného, ktorý bol prijatý do zamestnania 1. júna 2003. Mená všetkých týchto pôvodných úspešných uchádzačov boli teda zapísané na uvedenom zozname vhodných uchádzačov aspoň dva roky, štyri mesiace a dvadsať dní.

200 Žalobkyňa pôvodne nepatrila k úspešným uchádzačom vo výberovom konaní EUR/A/151/98, ktorých mená boli zapísané do zoznamu vhodných uchádzačov v tomto výberovom konaní, ktorý bol zostavený 12. januára 2001, a úspešne to napadla na Súde prvého stupňa (rozsudok Staelen/Parlament, už citovaný v bode 6 vyššie, EU:T:2003:52). Dňa 17. mája 2005 bolo meno žalobkyne zapísané na uvedený zoznam. Listom z 19. mája 2005 Parlament informoval žalobkyňu o tom, že jej meno bolo zapísané na tento zoznam, že je jedinou úspešnou uchádzačkou, ktorej meno je ešte uvedené na tomto zozname, a že predmetný zoznam zostane v platnosti do 1. júna 2007. Dňa 6. júna 2007 však žalobkyňa bola informovaná o tom, že generálny tajomník Parlamentu podal návrh na začatie postupu predĺženia platnosti predmetného zoznamu do 31. augusta 2007. Dňa 17. júla 2007 bola žalobkyňa informovaná o tom, že bolo prijaté rozhodnutie o predĺžení platnosti predmetného zoznamu do 31. augusta 2007. Meno žalobkyne teda bolo zapísané na predmetnom zozname vhodných uchádzačov dva roky, tri mesiace a štrnásť dní.

201 Meno žalobkyne teda bolo zapísané do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 kratšie ako mená ostatných úspešných uchádzačov v tomto výberovom konaní.

202 V rozhodnutí z 31. marca 2011 ombudsman konštatoval, že v súvislosti s rozdielom v dobe platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, na ktorý poukázala žalobkyňa, čo sa týka zápisu jej mena a mien ostatných úspešných uchádzačov v tomto výberovom konaní, nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, z dôvodu, že Parlament jej vysvetlil, že títo ostatní úspešní uchádzači boli prijatí do zamestnania do dvoch rokov od uverejnenia zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, zatiaľ čo meno žalobkyne bolo zapísané na tomto zozname o niečo dlhšie ako dva roky, teda dlhšie ako doba, počas ktorej boli mená týchto ostatných úspešných uchádzačov zapísané na uvedenom zozname, a že toto vysvetlenie Parlamentu bolo presvedčivé.

203 Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 199 až 201 vyššie bolo vysvetlenie poskytnuté Parlamentom nesprávne a ombudsman nemohol na základe tohto vysvetlenia konštatovať, že Parlament sa v tejto súvislosti nedopustil nesprávneho úradného postupu.

204 Skutočnosť, že pri vyšetrovaní sa vysvetlenie poskytnuté inštitúciou ombudsmanovi môže zdať presvedčivé, nezbavuje ombudsmana zodpovednosti zabezpečiť, aby skutočnosti, na ktorých je založené toto vysvetlenie, boli preukázané, pokiaľ je toto vysvetlenie jediným základom jeho konštatovania, že uvedená inštitúcia sa nedopustila nesprávneho úradného postupu.

205 Ombudsman teda nepostupoval s náležitou starostlivosťou, keď konštatoval, že Parlament sa nedopustil nesprávneho úradného postupu, pričom sa spoliehal na vysvetlenia Parlamentu týkajúce sa prijatia 22 pôvodných úspešných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 do zamestnania bez toho, aby získal dôkazy potvrdzujúce okamih prijatia každého z týchto úspešných uchádzačov do zamestnania, a ukázalo sa, že tieto vysvetlenia sú nepodložené. Tento nedostatok náležitej starostlivosti môže viesť k vzniku zodpovednosti Únie za postup ombudsmana (pozri body 84 až 86 vyššie).

O zničení spisu žalobkyne

206 Žalobkyňa sa v podstate domnieva, že ombudsman viackrát pochybil počas svojich vyšetrovaní tým, že nevyjadril nesúhlas s tým, aby Parlament zničil jej spis, a že konštatoval, že nie je potrebné overiť, či Parlament oprávnene zničil nielen osobné údaje obsiahnuté v jej spise, ale aj celý tento spis.

207 V tejto súvislosti treba poznamenať, že žalobkyňa dostala 15. októbra 2007 list od generálneho riaditeľa GR Parlamentu pre personál, v ktorom bolo uvedené, že platnosť zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 uplynula 31. augusta 2007, a že ak chce, jej spis uchádzača sa bude uchovávať dva a pol roka pre prípad prípadného sporu týkajúceho sa tohto výberového konania. Podľa článkov 2 a 4 prílohy III služobného poriadku úradníkov, podľa ktorého bolo zorganizované výberové konanie EUR/A/151/98, spis uchádzača obsahoval formulár, ktorý musel vyplniť každý, kto sa chcel prihlásiť do výberového konania, ako aj ďalšie dokumenty alebo informácie, ktoré k nemu boli pripojené. Dňa 19. októbra 2007 žalobkyňa informovala ombudsmana o obsahu listu z 15. októbra 2007. V marci 2010 Parlament zničil celý spis žalobkyne týkajúci sa tohto výberového konania, a to nielen spis uchádzača, ale aj spis, ktorý obsahoval všetky dokumenty pripojené po jej pripustení do výberového konania. Dňa 29. júla 2010 ombudsman začal vyšetrovanie z vlastného podnetu. Napokon v bode 86 rozhodnutia z 31. marca 2011 ombudsman konštatoval:

„Parlament konštatoval, že zničenie tohto spisu bolo v súlade s jeho všeobecnou praxou v tejto oblasti a bolo nevyhnutné na splnenie jeho všeobecných povinností vyplývajúcich z predpisov v oblasti ochrany údajov. Predložil kópiu predmetných predpisov, z ktorej [vyplývalo], že údaje týkajúce sa neúspešných uchádzačov sa musia zničiť dva a pol roka po uplynutí platnosti predmetného rezervného zoznamu. Parlament navyše vysvetlil, prečo nezničil len osobné údaje týkajúce sa predmetného uchádzača, ktoré sa [nachádzali] v spise, ale [zničil] celý spis. Ombudsman [poznamenal], že spôsob, akým Parlament zaobchádzal so spisom žalobkyne, je zrejme v súlade so všeobecným prístupom v takých prípadoch, teda že predmetné dokumenty sa zničia dva a pol roka po uplynutí platnosti predmetného rezervného zoznamu. [Konštatoval], že v predmetnej veci netreba skúmať, či Parlament postupoval správne, keď zničil nielen osobné údaje sťažovateľky, ale aj celý spis. Pre posudzovaný prípad [bolo] v skutočnosti relevantné, že z informácií poskytnutých Parlamentom [vyplynulo], že Parlament nedisponuje nijakou kópiou listov a e-mailov, ktorými informoval ostatné inštitúcie a orgány Únie o tom, že meno sťažovateľky bolo doplnené na predmetný rezervný zoznam, ktorý existoval predtým. Nič [nenasvedčovalo] tomu, že Parlament zničil predmetný spis s cieľom zbaviť sa dôkazov.“

208 Po prvé žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že nevyjadril nesúhlas s tým, aby Parlament zničil jej spis, lebo podľa jej názoru jeho zničenie znemožnilo dokončenie vyšetrovania začatého z vlastného podnetu ombudsmana.

209 V tejto súvislosti treba poznamenať, že z listín založených v spise v prejednávanej veci nevyplýva, že samotná žalobkyňa vyjadrila nesúhlas so zničením svojho spisu, hoci to mohla urobiť. Okrem toho v liste z 19. októbra 2007 bol ombudsman informovaný len o zničení spisu uchádzača žalobkyne, a nie celého tohto spisu. Vzhľadom na obsah spisu uchádzača pritom žalobkyňa nevysvetlila, do akej miery mohol byť tento spis užitočný pri preukazovaní zaslania zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 ďalším inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie. So zreteľom na obsah tohto spisu, na to, že žalobkyňa nepreukázala jeho relevantnosť, a na skutočnosť, že nie je preukázané, že ombudsman vedel, že sa má zničiť celý spis žalobkyne, a nielen jej spis uchádzača, ombudsmanovi nemožno vytýkať, že nevyjadril nesúhlas so zničením spisu.

210 Okrem toho žalobkyňa v každom prípade nepreukázala, že teoreticky len jej spis, ktorý mal k dispozícii Parlament, umožní preukázať, že ostatné inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie boli informované o zápise jej mena do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98. Ako uvádza ombudsman, boli dostupné ďalšie zdroje informácií, ktoré mala k dispozícii najmä Rada. Žalobkyňa však vyjadrila nesúhlas s tým, aby ombudsman vykonal vyšetrovanie u týchto ostatných inštitúcií,

orgánov, úradov a agentúr Únie (pozri bod 153 a nasl. vyššie). Vzhľadom na mieru voľnej úvahy ombudsmana pri organizovaní jeho vyšetrovaní a na možné iné zdroje informácií skutočnosť, že ombudsman nevyjadril nesúhlas s tým, aby Parlament zničil spis žalobkyne, nestačí na preukázanie protiprávneho postupu ombudsmana.

211 Po druhé žalobkyňa zastáva názor, že ombudsman sa dopustil zjavne nesprávneho posúdenia tým, že konštatoval, že nie je potrebné overiť, či Parlament oprávnene zničil celý jej spis, hoci bolo zrejmé, že toto zničenie bolo protiprávne.

212 Vzhľadom na predmet vyšetrovania začatého z vlastného podnetu ombudsmana ombudsman nepochybil, keď konštatoval, že netreba prešetriť zničenie celého spisu žalobkyne Parlamentom. Ako totiž vyplýva z bodu 43 rozhodnutia z 31. marca 2011, predmetom vyšetrovania z vlastného podnetu bolo informovanie ostatných inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie o zápise mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, doba platnosti tohto zoznamu a rovnosť zaobchádzania so žalobkyňou a ostatnými úspešnými uchádzačmi v tomto výberovom konaní, pokiaľ ide o dobu platnosti tohto zoznamu.

213 Ombudsman teda nebol povinný prešetriť v rámci svojho vyšetrovania z vlastného podnetu otázku, či Parlament oprávnene zničil celý spis žalobkyne.

214 Okrem toho, pokiaľ žalobkyňa konkrétne vytýka ombudsmanovi, že neprešetril protiprávne zničenie jej osobných údajov, ako ombudsman uvádza v duplike, žalobkyňa vo svojej žalobe neuviedla takú výhradu. Zo znenia ustanovení článku 44 ods. 1 písm. c) a článku 48 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu pritom vyplýva, že návrh na začatie konania musí obsahovať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený, a že uvádzanie nových dôvodov je prípustné počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na nových právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Dôvod alebo tvrdenie, ktoré však predstavuje doplnenie dôvodu uvedeného skôr, či už priamo alebo nepriamo, v pôvodnom návrhu na začatie konania a ktorý úzko súvisí s týmto dôvodom, musí byť vyhlásený za prípustný (pozri rozsudok zo 14. marca 2007, Aluminium Silicon Mill Products/Rada, T-107/04, Zb., EU:T:2007:85, bod 60 a citovanú judikatúru). V prejednávanom prípade uvedená výhrada nepredstavuje rozšírenie jestvujúcej výhrady. Túto výhradu treba preto zamietnuť ako neprípustnú.

215 Okrem toho žalobkyňa počas vyšetrovaní vykonaných ombudsmanom v posudzovanej veci v každom prípade nikdy nepredložila takú sťažnosť ombudsmanovi. Žalobkyňa vo svojom liste z 19. októbra 2007 nevyjadrila nesúhlas so zničením svojho spisu uchádzača, ktoré bolo ohlásené v liste Parlamentu z 15. októbra 2007. Po rozhodnutí z 22. októbra 2007, ako aj počas vyšetrovania začatého z vlastného podnetu ombudsmana sa žalobkyňa tiež nesťažovala na takú protiprávnosť ombudsmanovi. Ombudsmanovi preto nemožno vytýkať, že túto otázku neprešetril.

O odpovedi na list z 15. mája 2007

216 Žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že ignoroval skutočnosť, že Parlament neodpovedal na jej list z 15. mája 2007, v ktorom požiadala o predĺženie platnosti predmetného zoznamu vhodných uchádzačov.

217 V tejto súvislosti stačí poznamenať, že Parlament v liste z 6. júna 2007 výslovne uviedol, že tento list predstavuje odpoveď na list žalobkyne z 15. mája 2007. Okrem toho v bode 81 rozhodnutia z 31. marca 2011 sa ombudsman výslovne zaoberal otázkou odpovede na list z 15. mája 2007. Nemožno mu teda vytýkať, že ignoroval problematiku odpovede Parlamentu na list z 15. mája 2007. Napokon treba zdôrazniť, že žalobkyňa dosiahla predĺženie platnosti predmetného zoznamu vhodných uchádzačov do 31. augusta 2007.

218 Výhrada založená na tom, že ombudsman nezohľadnil skutočnosť, že Parlament neodpovedal na list žalobkyne z 15. mája 2007, sa teda musí zamietnuť ako nedôvodná.

O neprešetrení nesúhlasu Parlamentu s vymenovaním žalobkyne

219 Žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že neprešetril nesúhlas Parlamentu s jej vymenovaním.

220 V tejto súvislosti treba poznamenať, že žalobkyňa v sťažnosti uviedla, že vzhľadom na to, že bola jedinou úspešnou uchádzačkou vo výberovom konaní EUR/A/151/98, ktorej meno bolo zapísané do zoznamu vhodných uchádzačov v tomto výberovom konaní a ktorá nebola vymenovaná, vyvodzuje z toho, že bola obeťou pomstychtivého konania v rámci Parlamentu. Spresnila, že jej podozrenie potvrdili priatelia, ktorí pracovali ako úradníci v iných inštitúciách Únie a ktorých mená nemohla z dôvodov dôvernosti uviesť.

221 Ombudsman sa na základe sťažnosti rozhodol prešetriť zaobchádzanie so spisom žalobkyne po zaradení jej mena do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 a spravodlivosť zaobchádzania so žalobkyňou v kontexte obsadzovania pracovného miesta v rámci inštitúcií Únie.

222 Tento prístup nie je protiprávny. Vzhľadom na to, že tvrdenie o pomstychtivom konaní Parlamentu spočíva na dedukcii a na tvrdeniach pochádzajúcich z neidentifikovateľných zdrojov, totiž ombudsman musel prešetriť skutočnosti, na ktorých boli táto dedukcia a tieto tvrdenia založené. Ombudsman pritom takto postupoval, keď vymedzil predmet vyšetrovania na základe sťažnosti.

Záver

223 Z preskúmania druhého žalobného dôvodu vyplýva, že okrem protiprávností preukázaných v rámci skúmania prvého žalobného dôvodu ombudsman nepostupoval s náležitou starostlivosťou, keď vychádzal zo samotného tvrdenia Parlamentu, pokiaľ ide o dobu zápisu úspešných uchádzačov na zozname vhodných uchádzačov (pozri bod 205 vyššie). Tento nedostatok náležitej starostlivosti mal za následok, že ombudsman nesprávne považoval určité skutočnosti za preukázané, a preto dospel k nesprávnemu záveru, že Parlament sa nedopustil nesprávneho úradného postupu.

3. O protiprávnostiach z dôvodu nedostatku nestrannosti, objektívnosti a nezávislosti, ako aj zlej viery ombudsmana a zneužitia právomoci

224 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že ombudsman pri vyšetrovaniach, o ktoré ide v prejednávanom prípade, prejavil nedostatok nestrannosti, objektívnosti a nezávislosti, konal v zlej viere a dopustil sa zneužitia právomoci.

225 V prvom rade si žalobkyňa kladie otázku, či je dohoda o spolupráci medzi Parlamentom a ombudsmanom z 15. marca 2006 (ďalej len „dohoda o spolupráci“) v súlade s právom a aký vplyv má táto dohoda na nezávislé a objektívne vybavenie sťažnosti.

226 V tejto súvislosti sa Všeobecný súd domnieva, že žalobkyňa nevysvetlila rozsah svojej výhrady dostatočne presne. Samotná otázka nestačí na vysvetlenie dôvodov, pre ktoré sa domnieva, že ombudsman nie je nezávislý od Parlamentu.

227 Jediným dostatočne presným tvrdením žalobkyne, ktoré sa týka dohody o spolupráci, je tvrdenie, že ombudsman nemal požadovanú nezávislosť z dôvodu podpory, ktorú mu pri výkone jeho úloh poskytoval na základe uvedenej dohody právny útvar Parlamentu.

228 Je pravda, že článok 8 dohody o spolupráci stanovuje možnosť spolupráce medzi ombudsmanom a Parlamentom v právnej oblasti. Žalobkyňa však neposkytla ani počiatočný dôkaz o tom, že ombudsman v prejednávanom prípade využil túto možnosť. Najmä neposkytla ani nepriamy dôkaz o tom, že ombudsman pri výkone svojich vyšetrovacích úloh využil podporu právneho útvaru Parlamentu. Výhrada žalobkyne, podľa ktorej ombudsman nemal požadovanú nezávislosť z dôvodu uvedenej dohody, sa preto musí zamietnuť ako nedôvodná.

229 V druhom rade sa žalobkyňa domnieva, že zlá viera ombudsmana a jeho vôľa chrániť Parlament vyplývajú tak z listu z 1. októbra 2008, ako aj z listu z 10. marca 2010, v ktorých sa cituje bod 2.5 rozhodnutia z 22. októbra 2007, s výnimkou nesprávnej pasáže, podľa ktorej Parlament vo svojom stanovisku už uviedol, že zoznam vhodných uchádzačov, v ktorom bolo uvedené, že žalobkyňa je k dispozícii, bol poskytnutý iným inštitúciám.

230 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ombudsman v rozhodnutí z 22. októbra 2007 nesprávne uviedol, že zo stanoviska Parlamentu vyplýva, že zoznam vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, bol poskytnutý iným inštitúciám (pozri bod 102 vyššie). Pasáže vynechané v listoch z 1. októbra 2008 a z 10. marca 2010, na ktoré poukazuje žalobkyňa, však neboli skrytými vynechanými pasážami, keďže v citácii je vynechaná pasáž nahradená troma bodkami. Napokon ombudsman v oboch listoch pripomína znenie svojho konštatovania uvedeného v bode 2.5 rozhodnutia z 22. októbra 2007 v rozsahu, v akom súvisí s inšpekciou, a nie so stanoviskom Parlamentu. Vzhľadom na tieto skutočnosti vynechané pasáže, na ktoré poukazuje žalobkyňa, nepreukazujú zlú vieru alebo predpojatosť ombudsmana.

231 V treťom rade sa žalobkyňa domnieva, že skutočnosť, že ombudsman nikdy nevyžadoval, aby Parlament predložil dôkaz o tom, že zoznam vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, bol poskytnutý ostatným inštitúciám Únie, a uspokojil sa s „poolingovým“ dokumentom zo 14. mája 2007, svedčí o subjektivite a vzájomnej dohode. **S**kutočnosť, že ombudsman riadne neprešetril preukázanie zaslania tohto zoznamu ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie (pozri bod 103 a nasl. vyššie), sama osebe nie je dôkazom o subjektívnosti alebo vzájomnej dohode medzi ním a Parlamentom. Žalobkyňa totiž nepreukázala, že toto pochybenie bolo úmyselné. Toto konštatovanie platí aj pre pochybenie, ktorého sa dopustil ombudsman z dôvodu nepreukázania poskytnutia tohto zoznamu ostatným GR Parlamentu.

232 V štvrtom rade z dôvodov uvedených v bodoch 168 a 179 vyššie ombudsman nepochybil tým, že neuverejnil korigendum k rozhodnutiu z 22. októbra 2007 a odvolal sa na dôvernosť určitých dokumentov predložených Parlamentom. Na základe týchto skutočností preto nemožno preukázať akúkoľvek predpojatosť ombudsmana alebo jeho vzájomnú dohodu s Parlamentom.

233 V piatom rade žalobkyňa tvrdí, že zlú vieru ombudsmana preukazuje skutočnosť, že ignoroval jej žiadosti, ako aj žiadosti pani P. a pána W. a začal nové vyšetrovanie až po troch rokoch. Nemožno však konštatovať, že ombudsman ignoroval tieto žiadosti, lebo po ich podaní začal vyšetrovanie z vlastného podnetu. Okrem toho, aj keby sa konštatovalo, že toto vyšetrovanie nebolo začaté v primeranej lehote, toto konštatovanie nestačí na preukázanie, že ombudsman konal v zlej viere.

234 V šiestom rade sa žalobkyňa domnieva, že ombudsman vedel, že jeho rozhodnutie začať nové vyšetrovanie v júli 2010 bolo odsúdené na neúspech, lebo vedel, že Parlament zničil v marci 2010 všetky údaje týkajúce sa jej spisu. Podľa jej názoru teda nové vyšetrovanie bolo len pokusom zakryť zjavnú nedbanlivosť, ku ktorej došlo pri vedení prvého vyšetrovania, a preukazuje zjavnú predpojatosť ombudsmana v prospech Parlamentu.

235 Tieto výhrady sú nedôvodné. Z dôvodov uvedených v bode 206 a nasl. vyššie totiž žalobkyňa nepreukázala, že ombudsman vedel, že Parlament sa chystá zničiť celý jej spis, ani že vyšetrovanie začaté z vlastného podnetu ombudsmana bolo odsúdené na neúspech. Tieto skutočnosti teda neumožňujú konštatovať úmysel zakryť zjavnú nedbanlivosť alebo preukázať predpojatosť ombudsmana voči Parlamentu.

236 V siedmom rade žalobkyňa zastáva názor, že ombudsman konal v zlej viere a pokúsil sa zakryť vlastné pochybenie tým, že v rozhodnutí z 31. marca 2011 konštatoval, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, spoliehal sa na tvrdenia Parlamentu a odmietol opýtať sa z vlastného podnetu ostatných inštitúcií a orgánov. V tejto súvislosti Všeobecný súd konštatuje, že v prejednávanom prípade skutočnosť, že ombudsman sa nesprávne spoliehal na tvrdenia Parlamentu, z právneho hľadiska dostatočne nepreukazuje existenciu zlej viery ombudsmana alebo jeho vôľu zakryť vlastné pochybenie. Dôkazom o zlej viere ombudsmana alebo o tom, že zakryl akékoľvek pochybenie, nie je ani skutočnosť, že v prejednávanom prípade ombudsman odmietol pokračovať vo vyšetrovaní z vlastného podnetu po tom, čo žalobkyňa odmietla spolupracovať na tomto vyšetrovaní (pozri bod 153 a nasl. vyššie).

237 V ôsmom rade sa žalobkyňa domnieva, že skutočnosť, že týždeň pred prijatím rozhodnutia z 22. októbra 2007 dostala list, v ktorom jej boli oznámené podmienky zničenia údajov týkajúcich sa jej spisu uchádzača, vzbudzuje dojem, že Parlament sa dozvedel o tomto rozhodnutí skôr ako ona. Všeobecný súd sa domnieva, že takéto špekulácie neumožňujú preukázať existenciu vzájomnej dohody medzi Parlamentom a ombudsmanom.

238 V deviatom rade žalobkyňa tvrdí, že ombudsman postupoval rozporne, keďže jednak s okamžitou účinnosťou súhlasil s tým, aby EPSO vo svojej databáze spravoval zoznam vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, a jednak odmietol uverejnenie tohto zoznamu v úradnom vestníku z dôvodu, že nebolo potrebné uplatniť so spätnou účinnosťou pravidlo týkajúce sa uverejnenia. V tejto súvislosti Všeobecný súd konštatuje, že žalobkyňa dostatočne nevysvetlila dôvody, pre ktoré sa domnievala, že tento prístup je rozporný. Okrem toho, aj keby taký prístup bol rozporný, v každom prípade to nestačí na preukázanie existencie vzájomnej dohody medzi Parlamentom a ombudsmanom.

239 V desiatom rade žalobkyňa opakuje svoje výhrady súvisiace s dobou platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, teda že ombudsman jednak uvítal, že Parlament predĺžil platnosť tohto zoznamu, bez toho, aby zohľadnil skutočnosť, že Parlament neodpovedal na jej žiadosť o predĺženie, a jednak neprešetril údajné rozdielne posudzovanie situácie žalobkyne a situácie ostatných úspešných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, z čoho žalobkyňa vyvodzuje zlú vieru alebo predpojatosť ombudsmana. Vzhľadom na tieto výhrady treba pripomenúť, že z dôvodov uvedených v bode 125 a nasl. vyššie žalobkyňa nesprávne tvrdí, že Parlament jej neodpovedal. Okrem toho, pokiaľ ide o rozdielne posudzovanie, pochybenie, ku ktorému došlo (pozri bod 197 a nasl. vyššie), nestačí na preukázanie zlej viery alebo predpojatosti ombudsmana.

240 V jedenástom rade žalobkyňa považuje za veľmi podozrivé, že ombudsman nepredložil list, ktorý zaslal Parlamentu 24. mája 2007, a odpoveď Parlamentu z 31. mája 2007, ktoré súvisia s predĺžením doby platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne. Keďže ombudsman predložil tieto dokumenty v duplike, uvedená výhrada sa stala bezpredmetnou.

241 Okrem toho žalobkyňa sa domnieva, že skutočnosť, že ombudsman v rozhodnutí z 31. mája 2011 skreslil zmysel listu Parlamentu zo 6. júna 2007 tým, že tvrdil, že Parlament ho informoval o rozhodnutí o predĺžení platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, svedčí o zlej viere ombudsmana a o existencii vzájomnej dohody medzi ním a Parlamentom.

242 V tejto súvislosti treba poznamenať, že zástupca Parlamentu v liste zo 6. júna 2007 uviedol, že list žalobkyne z 15. mája 2007, ktorým požiadala o predĺženie platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, mu bol predložený na zodpovedanie a že mu venoval úplnú pozornosť. Okrem toho zástupca Parlamentu žalobkyni oznámil, že generálny tajomník Parlamentu na žiadosť ombudsmana až do preskúmania spisu ombudsmanom požiadal svoje útvary o „začatie postupu na predĺženie [platnosti] [tohto zoznamu vhodných uchádzačov] do 31. augusta 2007“.

243 V rozhodnutí z 31. marca 2011 ombudsman navyše konštatoval:

„Pokiaľ ide o otázku, či Parlament mal výslovne odpovedať na list sťažovateľky z 15. mája 2007, treba pripomenúť, že sťažovateľka v tomto liste žiadala Parlament o predĺženie platnosti predmetného rezervného zoznamu. Ombudsman sa domnieva, že je zjavné, že zo zásady riadnej správy vecí verejných vyplýva Parlamentu povinnosť odpovedať na tento list. Podrobné preskúmanie tvrdení uvedených v [sťažnosti] však svedčí o tom, že taká odpoveď bola zaslaná. Listom z 6. júna 2007 Parlament informoval sťažovateľku, že na základe žiadosti ombudsmana rozhodol o predĺžení doby platnosti predmetného rezervného zoznamu do 31. augusta 2007. Sťažovateľka zaslala ombudsmanovi 8. júna 2007 kópiu tohto listu. V súvislosti s týmto aspektom veci preto [nemožno] konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu.“

244 Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že list Parlamentu zo 6. júna 2007 predstavuje odpoveď na list z 15. mája 2007. Ďalej treba poukázať na to, že žalobkyňa bola v tomto liste informovaná o začatí postupu na predĺženie platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 do 31. augusta 2007. Keďže táto iniciatíva pochádzala od generálneho tajomníka Parlamentu, znamenala, že tento generálny tajomník súhlasí s takým predĺžením, a bola oznámená žalobkyni, žalobkyňa musela pochopiť, že platnosť tohto zoznamu bude predĺžená do 31. augusta 2007. Tento list preto nie je dôkazom o zlej viere ombudsmana ani o existencii vzájomnej dohody medzi ním a Parlamentom.

245 V dvanástom rade sa žalobkyňa domnieva, že skutočnosť, že ombudsman odpovedal 1. júla 2008, teda krátko po tom, čo sa 6. mája 2008 u francúzskeho predsedníctva Rady sťažovala na ombudsmana, na jej listy z 19. októbra 2007 a 24. januára 2008, svedčí o existencii vzájomnej dohody medzi ombudsmanom a Parlamentom, ktorému francúzske predsedníctvo Rady položilo otázky. Táto výhrada je nedôvodná. Na pojednávaní totiž žalobkyňa potvrdila, že táto skutočnosť nie je dôkazom o existencii takej vzájomnej dohody. Okrem toho odpoveď ombudsmana na listy žalobkyne krátko po žiadosti Parlamentu, ktorú žalobkyňa označuje len za pravdepodobnú, nie je dôkazom o existencii vzájomnej dohody medzi ombudsmanom a Parlamentom.

246 Jednotlivé skutočnosti uvedené žalobkyňou, posudzované samostatne alebo spoločne, neumožňujú preukázať zlú vieru, predpojatosť alebo subjektívny prístup ombudsmana. Jednotlivé tvrdenia uvedené žalobkyňou, posudzované samostatne alebo spoločne, tiež neumožňujú preukázať existenciu vzájomnej dohody medzi ombudsmanom a Parlamentom.

247 Pokiaľ žalobkyňa namieta zneužitie právomoci, je potrebné pripomenúť, že pojem zneužitie právomoci má v práve Únie presný význam a vzťahuje sa na situáciu, keď správny orgán používa svoje právomoci na iný účel, ako je účel, na ktorý mu boli zverené. Rozhodnutie predstavuje zneužitie právomoci len vtedy, ak sa na základe objektívnych, relevantných a zhodujúcich sa dôkazov zdá, že bolo prijaté na to, aby sa dosiahli iné ciele ako tie, ktoré sú uvádzané [rozsudky z 25. júna 1997, Taliansko/Komisia, C-285/94, Zb., EU:C:1997:313, bod 52, a z 12. apríla 2013, Du Pont de Nemours (France) a i./Komisia, T-31/07, EU:T:2013:167, bod 334].

248 Žiadne z vyššie uvedených tvrdení žalobkyne neumožňuje na základe objektívnych, relevantných a zhodujúcich sa dôkazov konštatovať, že ombudsman prijal svoje rozhodnutia s cieľom zakryť protiprávnosti, ktorých sa dopustil on a ktorých sa dopustil Parlament pri spravovaní zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98.

249 Tretí žalobný dôvod uvedený žalobkyňou sa preto musí v celom rozsahu zamietnuť.

4. O protiprávnostiach spáchaných z dôvodu porušení zásad starostlivosti a „riadnej správy vecí verejných“, primeranej lehoty, článkov 14 a 17 kódexu dobrej praxe a článku 41 Charty základných práv

a) Úvod

250 V rámci štvrtého žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že ombudsman pri vyšetrovaniach posudzovaných v prejednávanom prípade porušil zásady starostlivosti a „riadnej správy vecí verejných“, primeranej lehoty, články 14 a 17 kódexu dobrej praxe, ako aj článok 41 Charty základných práv.

251 Výhrady žalobkyne uvedené v rámci tohto žalobného dôvodu založené na nedbanlivosti ombudsmana pri predmetných vyšetrovaniach, zakrytí jeho pochybení a neoverení údajnej dôvernosti sa prekrývajú s výhradami uvedenými v rámci prvých troch žalobných dôvodov. Treba preto poukázať na posúdenie týchto výhrad uvedené v rámci skúmania uvedených žalobných dôvodov.

b) O primeranej lehote

252 Pokiaľ ide o údajné porušenie primeranej lehoty, treba pripomenúť, že podľa článku 41 Charty základných práv má každý právo, aby inštitúcie a orgány Únie vybavili jeho vec v primeranej lehote. Okrem toho sa rozhodlo, že ak dĺžka konania nie je upravená ustanovením práva Únie, musí byť primeranosť lehoty, v ktorej inštitúcia prijala predmetný akt, posúdená v závislosti od všetkých okolností každej veci a najmä od významu sporu pre dotknutú osobu, zložitosti veci a správania účastníkov konania. Primeranosť lehoty teda nemôže byť stanovená s odkazom na presnú maximálnu hranicu určenú abstraktným spôsobom, ale musí byť posúdená v každej prejednávanej veci v závislosti od predmetných okolností (pozri rozsudok zo 16. septembra 2013, De Nicola/EIB, T-264/11 P, Zb. VS, EU:T:2013:461, bod 49 a citovanú judikatúru).

253 V prejednávanom prípade sa žalobkyňa domnieva, že ombudsman porušil svoju povinnosť prejednať vec v primeranej lehote jednak tým, že až po takmer troch rokoch od rozhodnutia z 22. októbra 2007 uznal, že sú ešte potrebné niektoré vysvetlenia, a jednak tým, že mu trvalo viac ako štyri roky, kým definitívne uzavrel vec. Okrem toho vytýka ombudsmanovi, že odpovedal na rôzne listy v neprimeranej lehote.

254 Vzhľadom na tieto výhrady treba odlíšiť jednak obdobie od prijatia rozhodnutia z 22. októbra 2007 do začatia vyšetrovania z vlastného podnetu ombudsmana 29. júna 2010, počas ktorého žalobkyňa predložila ombudsmanovi viacero žiadostí (ďalej len „prvé obdobie“), a jednak obdobie od začatia vyšetrovania z vlastného podnetu 29. júna 2010 do prijatia rozhodnutia z 31. marca 2011, ktorým bolo toto vyšetrovanie ukončené (ďalej len „druhé obdobie“). Otázka, či ombudsman dodržal primeranú lehotu, sa totiž nemá posudzovať v závislosti od opodstatnenosti dôvodov uvedených účastníkmi konania v rôznych aktoch, ale v závislosti od toho, ako prebiehali konania, ktoré viedli k ich prijatiu.

255 Prvé obdobie teda nesúvisí s konaním v pravom zmysle slova, ale so žiadosťami žalobkyne predloženými ombudsmanovi, na ktoré mal ombudsman odpovedať v primeranej lehote. Naproti tomu druhé obdobie konkrétne súvisí s vyšetrovacím postupom, ktorý viedol k rozhodnutiu.

256 Pokiaľ ide o prvé obdobie, žalobkyňa požiadala 24. januára 2008 o opätovné začatie vyšetrovania z dôvodu, že ombudsman nereagoval na skutočnosti obsiahnuté v jej liste z 19. októbra 2007 a nezohľadnil ich v rozhodnutí z 22. októbra 2007. Dňa 1. júla 2008 ombudsman odpovedal na tieto listy, pričom zamietol žiadosť o opätovné začatie vyšetrovania. Ombudsman teda odpovedal osem, resp. päť mesiacov po zaslaní listov žalobkyne bez toho, aby bola uvedená nejaká osobitná okolnosť na

odôvodnenie týchto lehôt, v ktorých bola zaslaná odpoveď. Ako ombudsman uznáva, tieto lehoty boli neprimerané. Bez ďalších okolností totiž odpoveď poskytnutá v prejednávanom prípade, ktorou bola zamietnutá žiadosť o opätovné začatie vyšetrovania, neodôvodnila uplynutie takej lehoty.

257 Dňa 14. júla 2008 žalobkyňa požiadala ombudsmana o zaslanie určitých dokumentov súvisiacich so zverejnením zápisu jej mena do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98. Dňa 21. júla 2008 ombudsman odpovedal na tento list. Lehota, v ktorej bola poskytnutá táto odpoveď, je primeraná.

258 Dňa 1. augusta 2008 žalobkyňa zaslala ombudsmanovi list v reakcii na jeho list z 21. júla 2008. Dňa 1. októbra 2008 ombudsman odpovedal na tento list. Táto lehota, v ktorej bola poskytnutá odpoveď, je primeraná.

259 Dňa 8. októbra 2008 žalobkyňa reagovala na list ombudsmana z 1. októbra 2008. Na konci listu žalobkyne boli uvedené tieto slová: „zakazujem vám, aby ste mi ešte raz napísali“. Vzhľadom na obsah tohto listu ombudsmanovi nemožno vytýkať, že naň neodpovedal.

260 Čo sa týka odpovedí na listy od pani P., žalobkyňa sa nemôže odvolávať na prípadnú neprimeranú lehotu, v ktorej boli poskytnuté tieto odpovede, keďže nebola ich adresátom.

261 Pokiaľ ide o druhé obdobie, nemožno konštatovať, že doba, ktorá uplynula od 29. júna 2010, čo je dátum začatia vyšetrovania z vlastného podnetu ombudsmana, do 31. marca 2011, čo je dátum vydania rozhodnutia, ktorým bolo ukončené toto vyšetrovanie, bola neprimeraná, keďže medzi týmito dvoma dátumami uplynula doba kratšia ako jeden rok.

262 Pokiaľ žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že jej predložil pripomienky Parlamentu, ktoré mu boli doručené 20. marca 2007, až 3. mája 2007, ombudsman správne poznamenáva, že vo svojom liste z 3. mája 2007 sa neobmedzil na poskytnutie stanoviska Parlamentu. Tiež informoval žalobkyňu o svojom rozhodnutí začať vyšetrovanie, čo si vyžaduje určitú analýzu. Táto lehota preto nie je neprimeraná.

c) O dodržaní kódexu dobrej praxe

263 Pokiaľ žalobkyňa namieta porušenie článkov 14 a 17 kódexu dobrej praxe, treba poznamenať, že tento kódex nie je právnou normou, ale rezolúciou Parlamentu, ktorou sa mení a dopĺňa návrh, ktorý mu bol predložený ombudsmanom, a ktorá vyzýva Komisiu, aby predložila v tejto súvislosti legislatívny návrh (pozri rozsudok z 11. mája 2010, PC-Ware Information Technologies/Komisia, T-121/08, Zb., EU:T:2010:183, bod 90 a citovanú judikatúru). Okrem toho ombudsman v úvode tohto kódexu uviedol, že tento kódex nie je právne záväzným nástrojom.

264 Cieľom ombudsmana pri prijímaní kódexu dobrej praxe teda nebolo stanoviť právne normy, ktoré priznávajú práva jednotlivcom. Nedodržanie tohto kódexu teda nestačí na konštatovanie dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, ktoré môže viesť k vzniku zodpovednosti Únie. Ustanovenia tohto kódexu môžu viesť k vzniku zodpovednosti Únie len v rozsahu, v akom vyjadrujú základné právo na riadnu správu vecí verejných, ktoré je zakotvené v článku 41 Charty základných práv.

265 Pokiaľ žalobkyňa vytýka ombudsmanovi, že často niekoľko mesiacov neodpovedal na listy žalobkyne ani nepotvrdil ich prijatie, a preto porušil články 14 a 17 kódexu dobrej praxe, Všeobecný súd sa domnieva, že túto výhradu treba zamietnuť, lebo je nepresná. Žalobkyňa totiž nespresňuje, prijatie ktorých listov nebolo potvrdené alebo ktoré listy neboli zodpovedané. Okrem toho, čo sa týka pravidla, že na každý list zaslaný inštitúcii sa odošle potvrdenie o prijatí v lehote dvoch týždňov, zakotveného v článku 14 kódexu dobrej praxe, Všeobecný súd poznamenáva, že ide len o formálne pravidlo, ktoré nie je

výslovne uvedené v článku 41 Charty základných práv. Nedodržanie tohto pravidla teda nemôže predstavovať dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, ktoré môže viesť k vzniku zodpovednosti Únie.

266 Pokiaľ sa žalobkyňa odvoláva na pravidlo zakotvené v článku 17 kódexu dobrej praxe, podľa ktorého úradník zabezpečí, aby sa o akejkoľvek žiadosti alebo sťažnosti na inštitúciu rozhodlo v primeranej lehote, bezodkladne a za každých okolností najneskôr dva mesiace od dátumu prijatia, Všeobecný súd sa domnieva, že dvojmesačná lehota nie je záväznou lehotou. Dodržanie primeranej lehoty pri vybavovaní sťažnosti zakotvené Chartou základných práv sa musí posúdiť vzhľadom na okolnosti veci. Dodržanie zásady primeranej lehoty pri vybavovaní sťažnosti pritom už bolo rozobraté v bode 252 a nasl. vyššie.

267 Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné zamietnuť tvrdenia žalobkyne založené na článkoch 14 a 17 kódexu dobrej praxe.

d) O nesprístupnení spisu

268 Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že „prístup ombudsmana počas celého konania tiež predstavuje porušenie článku 41 Charty základných práv… z dôvodu… nesprístupnenia spisu a nedostatku transparentnosti“, Všeobecný súd sa domnieva, že žalobkyňa dostatočne nespresnila svoju výhradu. Nevysvetlila, ako ombudsman v prejednávanom prípade porušil povinnosti sprístupnenia spisu a transparentnosti. Táto výhrada sa preto musí zamietnuť.

e) Záver

269 Vzhľadom na vyššie uvedené – odhliadnuc od výhrad, ktoré sa prekrývajú s výhradami uvedenými v predchádzajúcich žalobných dôvodoch – je pochybením len neprimeraná lehota, v ktorej bola poskytnutá odpoveď na listy uvedené v bode 256 vyššie. Keďže žalobkyňa má právo, aby jej žiadosti boli vybavené v primeranej lehote, nedodržanie tejto lehoty predstavuje dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, ktoré môže viesť k vzniku zodpovednosti Únie.

D – *O škode a príčinnej súvislosti*

a) Úvodné poznámky

270 Žalobkyňa tvrdí, že z dôvodu pochybení, ktorých sa dopustil ombudsman, jej vznikla tak majetková, ako aj nemajetková ujma.

271 Čo sa týka majetkovej ujmy, žalobkyňa v podstate tvrdí, že z dôvodu pochybení, ktorých sa dopustil ombudsman, stratila vážnu príležitosť byť prijatá do zamestnania ako úradníčka. Žalobkyňa preto žiada o vyplatenie „platu“ od júna 2005 do 31. marca 2026, teda odo dňa zápisu jej mena do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 do bežného veku odchodu do dôchodku, vrátane dôchodkových nárokov, alebo aspoň časti tejto sumy s cieľom zohľadniť stratu príležitosti. Žalobkyňa sa domnieva, že Všeobecný súd môže pri posudzovaní straty príležitosti uplatniť koeficient zodpovedajúci strate príležitosti byť vymenovaný okrem iného s prihliadnutím na skutočnosť, že bola jedinou uchádzačkou, ktorá zostala zapísaná na tomto zozname vhodných uchádzačov. Žalobkyňa odhadla túto ujmu za minulosť na 559 382,13 eura. Do budúcnosti žalobkyňa vyzýva Všeobecný súd, aby zaviazal ombudsmana, aby jej od mája 2011 do marca 2026 mesačne vyplácal sumy v čistej výške zodpovedajúcej platom stanoveným pre úradníkov vo funkcii AD patriacich do triedy AD 9, skupina 2,

druhý rok, alebo aspoň časť týchto súm pri zohľadnení bežného kariérneho postupu úradníka rovnakej triedy, doplnené o zodpovedajúce príspevky na dôchodkové sporenie žalobkyne, ako aj príspevky na zdravotné poistenie.

272 Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, žalobkyňa zastáva názor, že jej vznikla taká ujma z dôvodu zatvrdnutosti Parlamentu voči nej a zjavnej nedbanlivosti ombudsmana, ktorý má chrániť práva občanov. Domnieva sa, že sa ukázalo, že konanie začaté pred ombudsmanom bolo stratou času, energie a peňazí. Okrem toho uvádza, že úplne prestala veriť, že tento orgán zriadený Zmluvou jej poskytne pomoc, z dôvodu jeho prístupu, čím jej vznikla nemajetková ujma. Samotné ospravedlnenia nemôžu napraviť psychickú ujmu spôsobenú týmito pochybeniami a vyšetrovanie začaté z vlastného podnetu ombudsmana vôbec neumožnilo napraviť pochybenia, ku ktorým došlo v rozhodnutí z 22. októbra 2007. Žalobkyňa teda odhaduje nemajetkovú ujmu *ex aequo et bono* na 50 000 eur. Ombudsman spochybňuje každé z tvrdení uvedených žalobkyňou.

273 Na účely posúdenia týchto jednotlivých tvrdení treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry zodpovednosť vo vzťahu k Únii možno vyvodiť len vtedy, ak žalobkyňa skutočne utrpela skutočnú a určitú škodu (rozsudky z 27. januára 1982, De Franceschi/Rada a Komisia, 51/81, EU:C:1982:20, bod 9, a zo 16. januára 1996, Candiotte/Rada, T-108/94, Zb., EU:T:1996:5, bod 54).

274 Predloženie dôkazov o existencii a rozsahu takejto škody súdu Únie prináleží žalobkyni (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. mája 1976, Roquette frères/Komisia, 26/74, Zb., EU:C:1976:69, s. 677, body 22 až 24; z 9. januára 1996, Koelman/Komisia, T-575/93, Zb., EU:T:1996:1, bod 97, a z 28. apríla 1998, Dorsch Consult/Rada a Komisia, T-184/95, Zb., EU:T:1998:74, bod 60). Okrem toho sa rozhodlo, že žalobu o náhradu škody nemožno zamietnuť, ak je napriek naďalej trvajúcej neurčitosti, pokiaľ ide o jej presné vyčíslenie, škoda nepochybná a hospodársky odhadnuteľná (pozri v tomto zmysle rozsudok Agraz a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:C:2006:708, bod 42).

275 Napokon sa rozhodlo, že v kontexte žaloby o náhradu škody možno príčinnú súvislosť pripustiť, ak existuje dostatočne priama súvislosť medzi vytýkaným konaním inštitúcie a uvedenou škodou, pričom ide o súvislosť, o ktorej prislúcha žalobcovi predložiť dôkazy. Vytýkané konanie musí byť teda rozhodujúcou príčinou vzniknutej škody (pozri rozsudok z 18. decembra 2009, Arizmendi a i./Rada a Komisia, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 a T-484/04, Zb., EU:T:2009:530, bod 85 a citovanú judikatúru).

b) O majetkovej ujme a príčinnej súvislosti medzi touto ujmou a protiprávnosťami, ktorých sa dopustil ombudsman

276 Predovšetkým treba zamietnuť návrh žalobkyne, aby súd zaviazal Úniu na náhradu škody za protiprávnosti, ktorých sa dopustil ombudsman, v rozsahu, v akom sa tento návrh týka vyplatenia celého platu, ktorý by žalobkyňa poberala, ak by bola zamestnaná od júna 2005, keď došlo k zápisu jej mena do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98, do bežného veku odchodu do dôchodku, vrátane dôchodkových nárokov.

277 Zápis mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 jej totiž nepriznával právo na prijatie do zamestnania. Takému právu bráni voľná úvaha, ktorou disponujú inštitúcie v oblasti prijímania úspešných uchádzačov vo výberovom konaní do zamestnania. Škoda vzniknutá z dôvodu pochybenia týkajúceho sa zápisu mena určitej osoby do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní teda nemôže zodpovedať ušlému zisku vyplývajúcemu zo straty tohto práva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. februára 2008, Komisia/Girardot, C-348/06 P, Zb., EU:C:2008:107, bod 65).

278 Z toho vyplýva, že sa nemožno domnievať, že protiprávnosti, ktorých sa dopustil ombudsman, spôsobili škodu rovnajúcu sa škode, ktorá by vznikla osobe, ktorá mala právo na prijatie do zamestnania.

279 Pokiaľ ide ďalej o stratu príležitosti byť prijatý do zamestnania, ktorú uvádza žalobkyňa, Všeobecný súd sa domnieva, že na rozdiel od toho, čo uvádza ombudsman, tento návrh nie je neprípustný pre nedostatočnú presnosť.

280 Hoci totiž Súdny dvor uznal, že je veľmi ťažké, ak nie nemožné vymedziť metódu, ktorá by umožnila presne vyčísliť príležitosť byť prijatý do zamestnania v rámci inštitúcie, a teda odhadnúť škodu vyplývajúcu zo straty príležitosti (rozsudok Komisia/Girardot, už citovaný v bode 277 vyššie, EU:C:2008:107, bod 60), nevyvodil z toho, že návrh na náhradu škody za stratu príležitosti treba *ex offo* zamietnuť ako neprípustný alebo nedôvodný. V prejednávanom prípade žalobkyňa dostatočne presne uviedla metódu na výpočet straty príležitosti. S odkazom na rozsudok Girardot totiž navrhla použiť koeficient na hodnotu platu, ak by bola zamestnaná od júna 2005 v triede AD 8 skupine 4 do roku 2026 pri zohľadnení bežného kariérneho postupu úradníka, doplnenú o zodpovedajúce príspevky na dôchodkové sporenie a príspevky na zdravotné poistenie, a to pri zohľadnení skutočnosti, že žalobkyňa bola jedinou uchádzačkou, ktorá zostala na zozname vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98.

281 Návrh žalobkyne na náhradu škody za stratu príležitosti byť prijatá do zamestnania však treba zamietnuť, keďže neexistuje dostatočne priama súvislosť medzi uvedenou škodou a protiprávnosťami, ktorých sa dopustil ombudsman.

282 Skreslenie obsahu stanoviska Parlamentu ombudsmanom v rozhodnutí z 22. októbra 2006 (pozri bod 102 vyššie) totiž neznamená, že žalobkyňa stratila príležitosť byť prijatá do zamestnania. Aj keby ombudsman konštatoval, že Parlament vo svojom stanovisku neuviedol, že zoznam vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, bol poskytnutý iným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie, nevyplynulo by z toho konštatovanie ombudsmana o neposkytnutí tohto zoznamu ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie ani strata príležitosti žalobkyne byť prijatá do zamestnania.

283 Pokiaľ ide o porušenia povinnosti náležitej starostlivosti ombudsmana, treba konštatovať, že rozhodujúca príčina potenciálnej straty príležitosti žalobkyne byť prijatá do zamestnania spočívala v konaní Parlamentu, a nie v konaní ombudsmana. Žalobkyňa totiž potenciálne stratila príležitosť byť prijatá do zamestnania len v prípade, ak Parlament jednak neinformoval svoje GR a ostatné inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie o uvedení mena žalobkyne na zozname vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 a jednak nezapísal meno žalobkyne na tento zoznam na obdobie rovnocenné obdobiu, počas ktorého na ňom boli zapísané mená ostatných úspešných uchádzačov v tomto výberovom konaní.

284 Ak by ombudsman konštatoval, že Parlament si nesplnil povinnosť riadnej správy vecí verejných tým, že svojim GR a ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie včas neoznámil zápis mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 a neponechal meno žalobkyne na zozname vhodných uchádzačov tak dlho ako v prípade ostatných úspešných uchádzačov, musel by spolupracovať s Parlamentom s cieľom nájsť riešenie zmierom, ktorým by sa odstránil nesprávny úradný postup a žalobkyni by sa poskytlo zadosťučinenie. Ak riešenie zmierom nie je možné alebo úspešné, ombudsman môže buď uviesť kritickú poznámku, alebo vypracovať správu s návrhom odporúčaní, ktorá môže viesť k osobitnej správe s odporúčaniami (pozri článok 3 ods. 5 až 7 rozhodnutia 94/262 a články 6 až 8 vykonávacích predpisov).

285 Ako žalobkyňa uznala, žiadne z týchto opatrení prijatých ombudsmanom voči Parlamentu nie je právne záväzné. To, či spolupráca povedie k riešeniu zmierom, závisí tak od ombudsmana, ako aj od Parlamentu. Pokiaľ pritom opatrenia, ktoré môže prijať ombudsman voči Parlamentu, nemajú záväzný účinok, nemožno ich považovať za rozhodujúcu príčinu ujmy spočívajúcej v strate príležitosti žalobkyne byť prijatá do zamestnania (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Arizmendi a i./Rada a Komisia, už citovaný v bode 275 vyššie, EU:T:2009:530, bod 93).

286 Na tomto konštatovaní nič nemení tvrdenie žalobkyne, že Parlament sa vždy riadil odporúčaniami ombudsmana a že odmietnutie mohlo slúžiť ako základ pre žalobu o náhradu škody proti Parlamentu. Žalobkyňa totiž nepreukázala svoje tvrdenie o dodržiavaní týchto odporúčaní. Okrem toho, aj keby to bolo preukázané, neznamenalo by to, že medzi protiprávnosťami, ktorých sa dopustil ombudsman, a stratou príležitosti žalobkyne byť prijatá do zamestnania existuje dostatočne priama príčinná súvislosť. Skutočnosť, že odmietnutie Parlamentu riadiť sa týmito odporúčaniami môže slúžiť ako základ pre žalobu o náhradu škody, navyše neznamená, že tieto odporúčania sú záväzné.

287 Pokiaľ ide napokon o nedodržanie primeranej lehoty ombudsmanom (pozri bod 252 a nasl. vyššie), treba konštatovať, že oneskorené odpovede ombudsmana na určité listy žalobkyne nemôžu byť rozhodujúcou príčinou straty jej príležitosti byť prijatá do zamestnania. Medzi oneskoreným zaslaním týchto odpovedí a stratou príležitosti žalobkyne byť prijatá do zamestnania ako úradníčka totiž neexistuje dostatočne priama súvislosť. Nemožno predpokladať, že odpoveď poskytnutá v primeranej lehote by mala iný obsah a bola by v prospech žalobkyne.

c) O nemajetkovej ujme a príčinnej súvislosti medzi touto ujmou a protiprávnosťami, ktorých sa dopustil ombudsman

288 Predovšetkým treba poznamenať, že údajná zatvrdnutosť Parlamentu voči žalobkyni nie je protiprávnosťou, ktorej sa dopustil ombudsman, takže v rámci prejednávanej veci, ktorá sa týka len zodpovednosti Únie za postup ombudsmana, nemožno z tohto dôvodu poskytnúť nijakú náhradu nemajetkovej ujmy.

289 Okrem toho tvrdenie žalobkyne, že v dôsledku protiprávností, ktorých sa dopustil ombudsman, „prišla o peniaze“, spadá pod majetkovú ujmu. Treba však konštatovať, že toto tvrdenie je príliš nejasné na to, aby bolo možné určiť, či je táto ujma skutočná a určitá, takže je irelevantné pre vyriešenie prejednávaného sporu.

290 Pokiaľ sa ďalej žalobkyňa domnieva, že protiprávnosti, ktorých sa dopustil ombudsman, vyvolali dojem straty času a energie a spôsobili stratu dôvery v tento orgán, treba poznamenať, že je nesporné, že skreslenie obsahu stanoviska Parlamentu a nedostatok náležitej starostlivosti pri jeho vyšetrovacích povinnostiach v súvislosti s rozhodnutím z 22. októbra 2007 nevyhnutne ovplyvnili dôveru žalobkyne v orgán, ktorý bol zriadený s cieľom bojovať proti prípadom nesprávneho úradného postupu inštitúcií Únie. V kontexte vyšetrovania začatého z vlastného podnetu ombudsmana nedostatok jeho náležitej starostlivosti pri jeho vyšetrovacích povinnostiach v súvislosti s existenciou diskriminácie, pokiaľ ide o dobu zápisu mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 v porovnaní s dobou zápisu mien ostatných úspešných uchádzačov, tiež nevyhnutne narušil dôveru žalobkyne v úrad ombudsmana. Neprimeraná lehota, v ktorej bola zaslaná odpoveď na určité listy žalobkyne so žiadosťou o opätovné začatie vyšetrovania z dôvodu, že rozhodnutie z 22. októbra 2007 bolo nesprávne, posilnila toto narušenie. Uvedené chyby navyše nevyhnutne vyvolali u žalobkyne pocit, že stratila svoj čas a energiu tým, že sa sťažovala ombudsmanovi na nesprávny úradný postup Parlamentu v súvislosti so zápisom jej mena na tento zoznam.

291 Ujma spôsobená protiprávnosťami, ktorých sa dopustil ombudsman, bola obmedzená určitými úkonmi ombudsmana. Ombudsman opravil 29. júna 2010 nesprávnu citáciu stanoviska Parlamentu v rozhodnutí z 22. októbra 2007 (pozri bod 166 vyššie). Ospravedlnil sa za oneskorené odpovede a za svoje chyby. Napokon začal nové vyšetrovanie z vlastného podnetu.

292 V prejednávanom prípade však úkony ombudsmana uvedené v bode 291 vyššie nestačia na úplnú náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla z dôvodu protiprávností, ktorých sa dopustil. Ombudsman totiž začal vyšetrovanie z vlastného podnetu až dávno po tom, čo žalobkyňa poukázala na existenciu chýb v rozhodnutí z 22. októbra 2007, a toto vyšetrovanie bolo začaté až po intervencii člena Parlamentu. Pokiaľ ide konkrétnejšie o skreslenie obsahu stanoviska Parlamentu, ktorého sa dopustil

ombudsman v uvedenom rozhodnutí, treba konštatovať, že žalobkyňa poukázala na toto skreslenie vo svojom liste z 1. augusta 2008 a že ombudsman hneď neopravil toto skreslenie (pozri list z 1. októbra 2008). Až na základe listu pani P. z 1. júna 2010 a viac ako jeden a pol roka po tom, čo žalobkyňa poukázala na toto skreslenie, ombudsman vo svojom liste z 29. júna 2010 priznal toto pochybenie a napravil ho. Za týchto okolností ospravedlnenia ombudsmana a jeho oprava neumožňujú úplne nahradiť nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla žalobkyni týmto skreslením. Okrem toho vyšetrovanie začaté z vlastného podnetu ombudsmana neumožnilo úplne nahradiť nemajetkovú ujmu spôsobenú nedostatkom jeho náležitej starostlivosti pri vyšetrovaní vedenom na základe sťažnosti, keďže neprešetril otázku zaslania zoznamu vhodných uchádzačov, na ktorom bolo zapísané meno žalobkyne, GR Parlamentu a ostatným inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie. Skutočnosť, že žalobkyňa vyjadrila nesúhlas s týmto vyšetrovaním z vlastného podnetu, nespochybňuje existenciu straty dôvery žalobkyne spôsobenej tým, že ombudsman na základe sťažnosti nevykonal vyšetrovanie s náležitou starostlivosťou. Naopak jej nesúhlas s vyšetrovaním začatým z vlastného podnetu ombudsmana bol odôvodnený touto stratou dôvery. Napokon ospravedlnenia ombudsmana neumožňujú úplne nahradiť nemajetkovú ujmu spojenú so stratou dôvery žalobkyne spôsobenou nedostatkom náležitej starostlivosti ombudsmana pri vyšetrovaní na základe sťažnosti, pokiaľ ide o otázku doby zápisu mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 a doby zápisu mien ostatných úspešných uchádzačov v tomto výberovom konaní na uvedenom zozname.

293 Protiprávnosti, ktorých sa dopustil ombudsman, sú tiež rozhodujúcou príčinou straty dôvery žalobkyne v inštitúciu ombudsmana a dojmu, že sťažnosť bola stratou času a energie. Existuje teda príčinná súvislosť medzi predmetnými protiprávnosťami a uvedenou nemajetkovou ujmou v zmysle judikatúry citovanej v bode 275 vyššie.

294 Napokon výška nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla žalobkyni z dôvodu protiprávností, ktorých sa dopustil ombudsman, sa musí vzhľadom na okolnosti prípadu odhadnúť *ex aequo et bono* na 7 000 eur.

III – *O návrhoch na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania a na vykonanie dokazovania a o predložení nových výhrad*

A – *O návrhoch uvedených v replike*

295 Ako bolo uvedené v bode 46 a nasl. vyššie, žalobkyňa navrhla, aby Všeobecný súd nariadil viaceré opatrenia na zabezpečenie priebehu konania a na vykonanie dokazovania.

296 Po prvé, pokiaľ ide o návrh na predloženie dokumentov obsiahnutých v inšpekčnom spise, treba poznamenať, že žalobkyňa predložila tieto dokumenty v konaní na Všeobecnom súde po tom, čo jej tieto dokumenty boli sprístupnené v konaní vo veci F-9/12 (pozri listy žalobkyne z 25. apríla a 6. júna 2012). Predseda prvej komory povolil založenie týchto dokumentov do spisu s výhradou posúdenia ich prípustnosti a relevantnosti (pozri rozhodnutia z 23. mája 2012 a 19. júna 2012).

297 Všeobecný súd sa domnieva, že predloženie týchto dokumentov je prípustné a relevantné pre vyriešenie prejednávaného sporu (pozri bod 94 a nasl. vyššie). Ako teda žalobkyňa uznáva vo svojom liste z 25. apríla 2012, návrh na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania uvedený v replike sa stal bezpredmetným. Predmetom návrhu na nariadenie opatrenia na zabezpečenie priebehu konania je už len časť „poolingového“ dokumentu zo 14. mája 2007, ktorej dôvernosť nebola zrušená. V tejto súvislosti sa Všeobecný súd bez ohľadu na dôvodnosť zachovania dôvernosti určitých pasáží tohto dokumentu domnieva, že vyriešenie prejednávanej veci si nevyžaduje prístup k celému tomuto dokumentu.

298 Po druhé návrh na predloženie listov z 24. a 31. mája 2007 týkajúcich sa predĺženia doby platnosti zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 sa tiež stal bezpredmetným, keďže tieto listy boli pripojené k duplike.

299 Po tretie, čo sa týka návrhu na predvolanie pána Diamandourosa, bývalého ombudsmana, ako aj zamestnancov ombudsmana a Parlamentu zodpovedných za spis žalobkyne (pozri bod 46 vyššie), Všeobecný súd sa domnieva, že z listín predložených v rámci prejednávanej veci získal dostatok informácií na to, aby odpovedal na jednotlivé výhrady uvedené žalobkyňou. Preto nie je potrebné vypočuť uvedené osoby.

B – *O návrhoch podaných po podaní dupliky*

1. Úvod

300 Po podaní dupliky žalobkyňa 25. apríla, 6. júna, 23. októbra a 19. decembra 2012, ako aj 6. novembra 2013 požiadala o povolenie predložiť nové návrhy dôkazov a nové tvrdenia na podporu svojej žaloby. V niektorých z týchto listov tiež navrhla, aby Všeobecný súd prijal nové opatrenia na zabezpečenie priebehu konania a na vykonanie dokazovania.

301 Žalobkyňa konkrétnejšie vo svojich listoch z 25. apríla a 6. júna 2012 uviedla tri nové výhrady.

302 Po prvé žalobkyňa uviedla, že skutočnosť, že členovi právneho útvaru Parlamentu bol v kópii zaslaný list Parlamentu Rade z 21. februára 2006, potvrdzuje, že Parlament chcel uškodiť žalobkyni, ako to uviedla v sťažnosti. Podľa jej názoru neprešetrenie dôvodov, pre ktoré bol uvedený list zaslaný v kópii členovi tohto právneho útvaru, zabránilo tomu, aby pravda vyšla najavo. Okrem toho uviedla, že ombudsman nepožiadal o zrušenie dôvernosti tohto listu.

303 Po druhé žalobkyňa uviedla, že z vyjadrenia Parlamentu k žalobe vo veci F-9/12 vyplýva, že jej spis nebol zničený v marci 2010, ale v júli 2010, teda po začatí vyšetrovania z vlastného podnetu ombudsmana 29. júna 2010. Z toho vyvodila, že Parlament zničil jej spis úmyselne.

304 Po tretie žalobkyňa uviedla, že skutočnosť, že ombudsman a Parlament v „poolingovom“ dokumente zo 14. mája 2007 vymazali zoznamy vhodných uchádzačov v nešpecializovaných a špecializovaných výberových konaniach na administrátorov, je znepokojujúca. Podľa jej názoru Parlament vyložil pojem dôvernosť veľmi predpojato, lebo zoznamy vhodných uchádzačov vo francúzskych výberových konaniach neboli vymazané. Bola však presvedčená, že existoval dopyt po administrátoroch.

305 Žalobkyňa vo svojom liste z 23. októbra 2012 požiadala Všeobecný súd, aby v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania a na vykonanie dokazovania vyzval Parlament, aby predložil svoju žiadosť ombudsmanovi z 30. júna 2011, a ombudsmana, aby predložil svoju odpoveď Parlamentu z 1. júla 2011, ktoré boli zapísané v registroch týkajúcich sa zasielania dokumentov, ktoré mal ombudsman k dispozícii po svojej inšpekcii v Parlamente v máji 2007.

306 Dňa 19. decembra 2012 žalobkyňa predložila nové dôkazy na podporu žaloby získané na základe odpovedí Parlamentu a Rady na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania prijaté Súdom pre verejnú službu vo veci F-9/12. Na základe týchto dôkazov žalobkyňa uviedla nasledujúce výhrady.

307 Po prvé žalobkyňa zopakovala svoje tvrdenie, že jej spis bol zničený po začatí vyšetrovania z vlastného podnetu ombudsmana. Podľa jej názoru skutočnosť, že ombudsman sa nevyjadril ku klamstvu Parlamentu v súvislosti so zničením spisu týkajúceho sa výberového konania, predstavovala utajenie pravdy. Okrem toho tvrdila, že ombudsman neprešetril protiprávne zničenie jej spisu Parlamentom.

308 Po druhé žalobkyňa vytýkala ombudsmanovi, že nekonštatoval, že Parlament sa dopustil nesprávneho úradného postupu, hoci Parlament nepredložil predmetný zoznam vhodných uchádzačov vo verzii z júna 2005 ani kópiu oznámení o zverejnení tohto zoznamu.

309 Po tretie žalobkyňa konštatovala, že nebola informovaná o počte voľných pracovných miest všeobecných administrátorov triedy A 7 od júna 2005 do augusta 2007 ani o počte dočasných zamestnancov s jej profilom vymenovaných počas tohto obdobia v rámci inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie. Podľa jej názoru by pritom taká informácia umožnila preukázať, že určite mala príležitosť byť prijatá do zamestnania, čo by mohlo preukázať poctivé vyšetrovanie ombudsmana. Navrhla preto, aby Všeobecný súd prijal nové opatrenie na zabezpečenie priebehu konania s cieľom získať informáciu o voľných pracovných miestach všeobecných administrátorov v rámci Parlamentu a Rady od roku 2005 do augusta 2007, ako aj o počte dočasných alebo zmluvných zamestnancov s podobným profilom, ktorí boli prijatí do zamestnania počas tohto obdobia, a tiež o štátnej príslušnosti osôb prijatých do zamestnania.

310 Žalobkyňa v liste z 19. decembra 2012 tiež navrhla nové opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, a to jednak vyzvať Radu, aby predložila kópie listov, ktoré jej zaslala 9. februára 2006 a 23. januára 2007, a jednak vyzvať Radu a Parlament, aby predložili kópiu e-mailu, ktorý Rada prostredníctvom pani E. zaslala Parlamentu vo februári 2006 s cieľom vyžiadať si jej životopis a jej prihlášku, ako aj akúkoľvek prípadnú žiadosť Rady o kontakt s Parlamentom v súvislosti s ňou a jej prihláškou.

311 Dňa 6. novembra 2013 žalobkyňa navrhla predvolať pani O'Reillyovú, novú ombudsmanku, s cieľom zistiť jej stanovisko k pochybeniam, ktorých sa dopustil jej predchodca, a to, do akej miery preberá za ne zodpovednosť alebo ich kritizuje.

2. Posúdenie

a) O zaangažovaní člena právneho útvaru Parlamentu

312 Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že e-mail z 21. februára 2006 je počiatočným dôkazom o nesúhlase Parlamentu s jej prijatím do zamestnania, Všeobecný súd sa domnieva, že vzhľadom na sťažnosť, rozhodnutie z 22. októbra 2007 a skutočnosť, že žalobkyňa sa oboznámila s e-mailom z 21. februára 2006 po podaní dupliky, táto nová výhrada je prípustná.

313 Naopak skutočnosť, že členovi právneho útvaru Parlamentu bol v kópii zaslaný e-mail, ktorý zaslal úradník Parlamentu 21. februára 2006 zodpovednému zamestnancovi Rady a ku ktorému bol pripojený životopis a prihláška žalobkyne, nepredstavuje počiatočný dôkaz o tom, že Parlament bránil akémukoľvek vymenovaniu žalobkyne. Táto skutočnosť totiž nepreukazuje, že Parlament mohol mať niečo proti prihláške žalobkyne. Zaslanie e-mailu v kópii členovi právneho útvaru možno vysvetliť vôľou správneho orgánu zabezpečiť zákonnosť postupov zaangažovaním právneho útvaru predmetnej inštitúcie. Toto overenie zákonnosti uplatňovaných postupov patrí medzi legitímne úlohy právneho útvaru.

314 Pokiaľ ide o stanovisko k oznámeniu predchádzajúcej kontroly, ktoré bolo doručené zástupcovi Európskeho parlamentu pre ochranu údajov 13. marca 2008, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, v tejto súvislosti je irelevantné, keďže ide o stanovisko po predmetnom e-maile a zaslanie životopisu a prihlášky žalobkyne právnemu útvaru Parlamentu možno odôvodniť na základe legitímnych úloh tohto útvaru.

315 Pokiaľ žalobkyňa poznamenáva, že ombudsman nikdy nepožiadal o zrušenie dôvernosti tohto dokumentu, Všeobecný súd sa napokon domnieva, že vzhľadom na to, že neuviedla, prečo ombudsman mal požiadať o zrušenie jeho dôvernosti, táto poznámka je v prejednávanom prípade irelevantná.

b) O zničení spisu Parlamentom

316 Žalobkyňa tvrdí, že Parlament vedome zničil jej spis po 29. júni 2010, čo je dátum začatia vyšetrovania z vlastného podnetu ombudsmana. Toto tvrdenie zakladá na e-mailoch z 30. júna a 1. júla 2011, ktoré si zaslali Parlament a ombudsman, na prílohe pripojenej k vyjadreniu k žalobe v prejednávanej veci, v ktorej sú v podobe zoznamu uvedené dokumenty, ktoré sú súčasťou spisu ombudsmana týkajúceho sa sťažnosti, a na skutočnosti, že Parlament vo svojom vyjadrení k žalobe vo veci F-9/12 uviedol, že spis žalobkyne bol zničený v júli 2010.

317 V tejto súvislosti treba poznamenať, že ombudsman predložil e-maily z 30. júna a 1. júla 2011, takže návrh na prijatie opatrenia na zabezpečenie priebehu konania na tento účel sa stal bezpredmetným.

318 Ombudsman navyše v prejednávanej veci uviedol, že Parlament zničil spis žalobkyne v marci 2010, teda pred začatím jeho vyšetrovania z vlastného podnetu.

319 Vo svojich pripomienkach k opatreniam na zabezpečenie priebehu konania vo veci F-9/12 Parlament uviedol, že uviedol nesprávny dátum zničenia spisu žalobkyne. Opravil tento dátum a potvrdil, že spis žalobkyne bol zničený v marci 2010.

320 Na rozdiel od toho, čo uvádza žalobkyňa, navyše z e-mailov z 30. júna a 1. júla 2011 nevyplýva, že k týmto dátumom Parlament ešte stále disponoval spisom žalobkyne. Naopak v e-maile z 30. júna 2011 zástupca Parlamentu po tom, čo vysvetlil, že spis žalobkyne bol zničený, požiadal o kópiu listín založených v spise ombudsmana zodpovedajúcich listinám založeným v spise Parlamentu, ktorých kópia bola odovzdaná ombudsmanovi pri jeho inšpekcii.

321 Napokon v zozname dokumentov, ktoré sú súčasťou spisu ombudsmana týkajúceho sa sťažnosti, je odkaz na „Dôverné dokumenty získané pri inšpekcii spisu“ síce chronologicky uvedený medzi 1. júnom a 10. júnom 2010, ale táto skutočnosť nepreukazuje, že Parlament nezničil uvedené dokumenty v marci 2010. Zo záznamu uvedeného v spise z 10. júna 2010 totiž vyplýva, že tieto dokumenty boli založené do spisu ombudsmana až určitý čas po tom, čo ich ombudsman získal na základe svojej inšpekcie spisov Parlamentu.

322 Vzhľadom na vyššie uvedené žalobkyňa nepreukázala, že Parlament zničil jej spis po začatí vyšetrovania z vlastného podnetu ombudsmana. Okrem toho z dôvodov uvedených v bode 209 a nasl. vyššie ombudsman nepochybil tým, že neprešetril zničenie spisu žalobkyne Parlamentom.

c) O voľných pracovných miestach v rokoch 2005 až 2007

323 S cieľom preukázať, že ak by Parlament nebránil jej vymenovaniu, od júna 2005 do augusta 2007 by určite mala príležitosť byť prijatá do zamestnania, žalobkyňa navrhuje predložiť zoznam voľných pracovných miest všeobecných administrátorov triedy A 7 od júna 2005 do augusta 2007 a počtu dočasných zamestnancov s profilom žalobkyne vymenovaných počas tohto obdobia, ako aj štátnej príslušnosti osôb prijatých do zamestnania.

324 Všeobecný súd sa domnieva, že tomuto návrhu netreba vyhovieť, keďže ombudsman nekonštatoval, že žalobkyňa vôbec nemala príležitosť byť prijatá do zamestnania. Ak by totiž ombudsman konštatoval, že žalobkyňa vôbec nemala príležitosť byť prijatá do zamestnania, neviedol by vyšetrovanie týkajúce sa oznámenia zápisu mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98.

d) O vynechaných údajoch v „poolingovom“ dokumente zo 14. mája 2007

325 „Poolingový“ dokument zo 14. mája 2007 obsahuje informácie Parlamentu a iných inštitúcií Únie. Informácie, ktoré boli označené za dôverné vo verzii, ktorú zaslal ombudsman Všeobecnému súdu, označil za dôverné Parlament a tieto informácie sa týkajú iných inštitúcií Únie. V rozpore s tým, čo uvádza žalobkyňa, vynechanie údajov nie je znepokojujúce ani nepredstavuje predpojatý výklad dôvernosti zo strany Parlamentu. Parlamentu totiž neprislúcha rozširovať údaje ostatných inštitúcií bez ich súhlasu.

326 Okrem toho z „poolingového“ dokumentu zo 14. mája 2007 v každom prípade nevyplýva otázka, či boli dostupné iné pracovné miesta pre administrátorov pre francúzsky jazyk, ako to zrejme predpokladá žalobkyňa. V tomto zozname sú totiž uvedené osoby, ktorých mená sa nachádzajú na zoznamoch vhodných uchádzačov, ale neuvádza sa v ňom, či sú v rámci inštitúcií voľné pracovné miesta.

327 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba zamietnuť výhrady súvisiace s dôvernosťou určitých častí „poolingového“ dokumentu zo 14. mája 2007 uvedené žalobkyňou v jej listoch z 25. apríla a 6. júna 2012.

e) O nepredložení predmetného zoznamu vhodných uchádzačov vo verzii z júna 2005 a oznámení o ukončení zverejnenia Parlamentom

328 Pokiaľ ide o tvrdenie, že zoznam vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, nebol nikdy zostavený, treba poznamenať, že v liste z 19. mája 2005 generálny tajomník Parlamentu informoval žalobkyňu, že jej meno sa už nachádza na zozname vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98. Okrem toho samotná žalobkyňa predložila v tomto konaní kópiu rozhodnutia generálneho tajomníka Parlamentu pre personál zo 17. mája 2005, v ktorom sa konštatovalo, že meno žalobkyne sa nachádza na uvedenom zozname. Z toho vyplýva, že je z právneho hľadiska dostatočne preukázané, že Parlament skutočne preukázal existenciu tohto zoznamu.

329 Pokiaľ ide o výhradu, že ombudsman nekonštatoval, že Parlament sa dopustil nesprávneho úradného postupu, lebo nebol schopný predložiť kópiu oznámení o zverejnení zoznamu vhodných uchádzačov, na ktorom bolo uvedené meno žalobkyne, treba konštatovať, že ide o novú výhradu, ktorá nepredstavuje rozšírenie jestvujúcej výhrady alebo ktorá je založená na novej skutočnosti. Táto výhrada je preto neprípustná. Pokiaľ výhradu žalobkyne treba chápať tak, že sa týka neoverenia existencie oznámení o ukončení zverejnenia, treba poukázať na posúdenie uvedené v bode 97 a nasl. vyššie.

f) O návrhu na predloženie e-mailu pani E.

330 Žalobkyňa navrhuje predložiť e-mail pani E., na ktorý Parlament odpovedal 21. júna 2006, z dôvodu, že tento e-mail obsahuje informácie, ktoré potvrdzujú, že Parlament nerozoslal predmetný zoznam vhodných uchádzačov. V podstate tvrdí, že na základe tohto e-mailu by sa možno dalo preukázať, že Rada bola informovaná o jej prihláške samotnou žalobkyňou, a nie na základe rozoslania tohto zoznamu Parlamentom.

331 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z e-mailu z 21. februára 2006 vyplýva, že zamestnanec Parlamentu zaslal životopis a prihlášku žalobkyne pani E., zamestnankyni Rady, ktorá o to požiadala. E-mail z 21. februára 2006 bol súčasťou dokumentov založených v „spisoch“ pripravených na inšpekciu ombudsmana (pozri bod 93 vyššie a list žalobkyne zo 6. júna 2012). V rozhodnutí z 22. októbra 2007 ombudsman uviedol, že inšpekcia potvrdila, že životopis žalobkyne bol zaslaný „útvaru“, ktorý si vyžiadal informácie o nej, teda Rade.

332 V prejednávanej veci však bolo dostatočne preukázané, že ombudsman nebol schopný preukázať tvrdenia uvedené v rozhodnutí z 22. októbra 2007 týkajúce sa primeraného informovania ostatných inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie o uvedení mena žalobkyne do zoznamu vhodných uchádzačov vo výberovom konaní EUR/A/151/98 od jej zápisu na tento zoznam. E-mail z 21. februára 2006 nič nemení na tomto závere. Predloženie vyžiadaného dokumentu teda v prejednávanom prípade nie je potrebné.

333 Okrem toho návrh na predloženie listov z 9. februára 2006 a 23. januára 2007 sa týka tej istej otázky. Z dôvodov uvedených v bode 332 vyššie teda netreba vyhovieť návrhu žalobkyne.

g) O návrhu na predvolanie pani O'Reillyovej

334 Návrh na prijatie opatrenia na vykonanie dokazovania spočívajúceho v predvolaní pani O'Reillyovej treba zamietnuť. Všeobecný súd sa totiž domnieva, že listiny predložené v prejednávanej veci postačujú na posúdenie dôvodnosti žaloby žalobkyne.

Záver

335 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba prejednávanej žalobe čiastočne vyhovieť.

336 Ombudsman sa totiž tak vo vyšetrovaní na základe sťažnosti žalobkyne, v ktorom bolo prijaté rozhodnutie z 22. októbra 2007, ako aj vo vyšetrovaní začatom z vlastného podnetu, v ktorom bolo prijaté rozhodnutie z 31. marca 2011, dopustil protiprávností. Tieto protiprávnosti spočívajúce v skreslení skutkovej okolnosti, v nedostatku náležitej starostlivosti pri určitých vyšetrovacích povinnostiach a v porušení primeranej lehoty sú dostatočne závažné na to, aby mohli viesť k vzniku zodpovednosti Únie. Nevznikla nimi majetková škoda uvádzaná žalobkyňou, ale nemajetková ujma, ktorá bola odhadnutá *ex aequo et bono* na 7 000 eur.

337 Žaloba žalobkyne sa v zostávajúcej časti zamieta.

O trovách

338 Na základe článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd rozdeliť náhradu trov konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania.

339 V prejednávanom prípade tak ombudsman, ako aj žalobkyňa mali úspech len v časti predmetu konania. Žalobkyni teda treba uložiť povinnosť znášať polovicu svojich vlastných trov konania a nahradiť polovicu trov konania ombudsmana a ombudsmanovi treba uložiť povinnosť znášať polovicu svojich vlastných trov konania a nahradiť polovicu trov konania žalobkyne.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Európsky ombudsman je povinný vyplatiť pani Claire Staelenovej náhradu škody vo výške 7 000 eur.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. Ombudsman znáša polovicu svojich vlastných trov konania a je povinný nahradiť polovicu trov konania pani Staelenovej.

4. Pani Staelen znáša polovicu svojich vlastných trov konania a je povinná nahradiť polovicu trov konania ombudsmana.

Prek Labucka Kreuschitz

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 29. apríla 2015.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

I – O skutkových okolnostiach pred podaním sťažnosti ombudsmanovi 2

II – O sťažnosti ombudsmanovi 3

III – O vyšetrovaní začatom z vlastného podnetu ombudsmana 4

Konanie a návrhy účastníkov konania 6

Právny stav 8

I – O prípustnosti 8

II – O veci samej 9

A – Úvod 9

B – O judikatúre týkajúcej sa vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie 9

C – O uvádzaných protiprávnostiach 11

1. O protiprávnostiach spočívajúcich v porušeniach článku 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262, článkov 5 a 9.2 vykonávacích predpisov a zásad starostlivosti a riadnej správy vecí verejných 11

a) Úvodné pripomienky 11

b) O protiprávnostiach spočívajúcich v porušeniach článku 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262, článkov 5 a 9.2 vykonávacích predpisov a zásad starostlivosti a riadnej správy vecí verejných pri vyšetrovaniach týkajúcich sa rozhodnutia z 22. októbra 2007 13

– Úvod 13

– O existencii protiprávností 13

– O existencii dostatočne závažného porušenia 21

– Záver 21

c) O protiprávnostiach spočívajúcich v porušeniach článku 3 ods. 1 rozhodnutia 94/262, článkov 5 a 9.2 vykonávacích predpisov a zásad starostlivosti a riadnej správy vecí verejných v súvislosti s rozhodnutím z 31. marca 2011 22

d) Záver 23

2. O protiprávnostiach spočívajúcich v zjavne nesprávnom posúdení 24

Úvod 24

O citácii stanoviska Parlamentu v rozhodnutí z 22. októbra 2007 24

O oprave rozhodnutia z 22. októbra 2007 24

O poskytnutí zoznamu vhodných uchádzačov ostatným inštitúciám 24

O bode 2.2 rozhodnutia z 22. októbra 2007 27

O dobe platnosti zoznamu vhodných uchádzačov 27

O zničení spisu žalobkyne 30

O odpovedi na list z 15. mája 2007 31

O neprešetrení nesúhlasu Parlamentu s vymenovaním žalobkyne 32

Záver 32

3. O protiprávnostiach z dôvodu nedostatku nestrannosti, objektívnosti a nezávislosti, ako aj zlej viery ombudsmana a zneužitia právomoci 32

4. O protiprávnostiach spáchaných z dôvodu porušení zásad starostlivosti a „riadnej správy vecí verejných“, primeranej lehoty, článkov 14 a 17 kódexu dobrej praxe a článku 41 Charty základných práv 36

a) Úvod 36

b) O primeranej lehote 36

c) O dodržaní kódexu dobrej praxe 37

d) O nesprístupnení spisu 38

e) Záver 38

D – O škode a príčinnej súvislosti 38

a) Úvodné poznámky 38

b) O majetkovej ujme a príčinnej súvislosti medzi touto ujmou a protiprávnosťami, ktorých sa dopustil ombudsman 39

c) O nemajetkovej ujme a príčinnej súvislosti medzi touto ujmou a protiprávnosťami, ktorých sa dopustil ombudsman 41

III – O návrhoch na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania a na vykonanie dokazovania a o predložení nových výhrad 42

A – O návrhoch uvedených v replike 42

B – O návrhoch podaných po podaní dupliky 43

1. Úvod 43

2. Posúdenie 44

a) O zaangažovaní člena právneho útvaru Parlamentu 44

b) O zničení spisu Parlamentom 45

c) O voľných pracovných miestach v rokoch 2005 až 2007 45

d) O vynechaných údajoch v „poolingovom“ dokumente zo 14. mája 2007 46

e) O nepredložení predmetného zoznamu vhodných uchádzačov vo verzii z júna 2005 a oznámení o ukončení zverejnenia Parlamentom 46

f) O návrhu na predloženie e-mailu pani E. 46

g) O návrhu na predvolanie pani O'Reillyovej 47

Záver 47

O trovách 47